rozsévač rozsievač

3

marec/březen
2021
ročník 91

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Jemná odpoveď

Výčitky

Petr Valdes

BIBLICKÝ ŠATNÍK KŘESŤANA

Svleč hněv – obleč si srdečné milosrdenství

„Ale nyní odhoďte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst“ (Kol 3,8).

Slavnostní chvíle u řeky

„Také bychom u toho rádi byli, chceme také slyšet jejich „ANO“. A tak se sjeli, aby to viděli, slyšeli a radovali se s nimi. Přijelo jich asi sedmdesát. A kdo že měl svatbu? No, svatba to nebyla. Ale také tam šlo o vyjádření vztahu – vyznání, o slib věrnosti a lásky. Šlo o vstup do vztahu s Bohem – Ježíšem Kristem. A tak jako jde při uzavření manželství o slib věrnosti a lásky, vyjádřený slovně i stvrzený podpisem před svědky podle právních řádů (té které země), tak i při křtu jde o stvrzení víry v Ježíše Krista jako Záchrance a Pána a o slib věrnosti a lásky. Podobně jako při uzavření sňatku je i tento akt veřejný, a to před lidmi i před Bohem.

A je to podle řádu Božího.

Tentokrát se křtilo šest lidí: Elen, Noemi, Vendula, Matouš, Lukáš a Jan. Děvčata z rodin věřících, chlapi z rodin nevěřících.

Kamenná hráz na řece Desná v Koutech nad Desnou vytváří krásné místo ke koupání. Ale i v nejteplejších letních dnech je voda řeky pramenící pod masívem Pradědu velmi chladná a silně osvěžující. Je to místo, které mnoho lidí z našeho sboru dobře zná. Pár metrů odsud totiž stojí turistická chata „U Pelikána“, která byla po mnoho let základnou pro náš letní tábor „Pelikán“ (tábor pro nejmenší děti). Mnoho dětí i dospělých toto místo důvěrně zná a také ví, jaké to je, koupat se v horské řece. A pro některé z nich se toto místo stalo „srdeční záležitostí“. Jako malí táborníci se zde koupali a nyní vstupují do vody u kamenné hráze ne proto, aby se koupali, ale aby před svědky vyznali svou víru v Pána Ježíše Krista. První křest se zde konal 10. 9. 2017 a pak každý rok další. Z uvedených důvodů je to pro náš sbor zvláštní místo, kam můžeme snáze pozvat své nevěřící rodinné příslušníky nebo přátele, místo na veřejnosti, kde můžeme svědčit o svém setkání s Kristem. Místo, kde můžeme uprostřed krásných hor chválit našeho Boha společným hlasitým zpěvem i modlitbami. Vše, co se zde, ale i v celém našem sboru může konat, je velký dar našeho úžasného Pána a Jeho vzácná milost. Modlíme se, ať na toto místo jezdíme ke křtu co nejčastěji. Člověk se na základě své živé, osobní víry stává Božím dítětem a dědicem Božího království. V podstatě je to tak trochu podobně, jako když si chudá nevěsta vezme bohatého ženicha.

Ale tento vztah, do kterého mohou lidé s Bohem vstoupit, se ve skutečnosti nedá na zemi s ničím srovnat. Je to veliký dar, který si ničím nemůžeme zasloužit. Je nabízen zdarma skrze čin záchrany Ježíše Krista všem, bez rozdílu.

Jak je napsáno v evangeliu Jana 1, 12: **„Těm pak, kteří ho přijali a věří v Jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“**

V ten den 13. 9. 2020, v řece Desné v Koutech „U pelikána“, to bylo šest mladých lidí, kteří na vyznání své víry přijali křest ve jménu Ježíše Krista.

Mirek Jersák – sbor BJB Šumperk

(Dokončení: ...svědectví Matouše a Vendy na str. 15)

Na foto zleva: Lukáš, Jan, Matouš, Noemi, Elen a Vendy.

Obsah

Slavnostní chvíle u řeky....2
Svár bývá ťažký....3
Oblékli jsme Krista / Vyzleč hnev....4
Jemná odpoveď / Hnev....5
Výčitky....6
Náboženstvo či viera
Každý okamžik je novou příležitostí
Co je nejdůležitější?
Brat kaz. Július Stupka osemdesiatnik....7
Bratr kaz. Petr Hlaváček šedesátník
Když já nemám to, co ty máš....8
Krize je bodem zlomu
Čemu bezmezně důvěřujeme?....9
Můj život narušily krize
Petr Valdes....10
Svědectví pro svět utvářejí tvé slabiny....11
Európske modlitebné raňajky
Něco k setkání s Václavem Lamrem....12
Úrodná pôda... / Svědectví....13
Skutečný příběh....14
Za statečným umělcem a evangelistou
Ty a tvoj dom
Jen kvůli této Boží milosti....15
Vždy se objevilo něco, co sesadilo Boha...
S Marekom Sonogom o koučingu... 16
Bůh nás zve
Ako vzniká všeobecná nenávisť....17
Stavaj na pevnom základe
Aj vzťah je dar....18
S Ježíšem v kuchyni
Je těžké přijmout pokárání
Konferencia sestier 2021 /Oznamy
Recenzia....19
2 % pre výstavbu Zariadenia pre seniorov v Bernolákove
ALIYAH Návrat Židov do Izraela
P. Kondač: Energia....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel. +421 911 813 824. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.
Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok,
jednotlivci:
cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.
Odberatelia v ČR: předplatné 484,- Kč na rok (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné.
Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok,
jednotlivci:
cena výtisku 44,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 3/2021: 5. 2. 2021
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Ráchel Orvošová

Nedávno som čítala Homéra – Ilias. Nie celý epos s dvadsiatimi štyrmi spevmi, hexametre sú síce pôsobivé, ale zistila som, že až takým fanúšikom starogréckej literatúry nie som. Požičala som si teda skrátenú verziu. Príbeh je známy, nemusím vysvetľovať. Chcela by som sa ale podeliť, čo som v knižke našla. Hneď som si ten zaujímavý úryvok poznačila: *„Vojaci, poznal som, aké trpké plody má hnev. Aké úbohé príčiny vedú ľudí do sváru. Príčiny sú malicherné, ale svár býva ťažký a má smutný koniec. Sami vidíte, aké ovocie priniesla moja roztržka s vodcom. Hektor a Trójania mali z nej osoh. Dnes sa končí náš hnev."* Je to tak dávno, čo žili títo ľudia, protagonisti aj samotný autor. Pre nás taká vzdialená doba, život, okolnosti. Ale takéto texty vo mne vzbudzujú pocit spolupatričnosti s ľudským rodom ako takým. Že boli takí istí, prežívali to isté a mali veľmi podobné problémy. Jednoducho boli ľudia presne tak, ako sme nimi my. Poznali hnev, prežívali ho, prejavovali (aj nesprávnym spôsobom, ako sa píše v úryvku) a vyhodnocovali svoje správanie, priznali si, že bolo zlé (v tom lepšom prípade) a niesli ovocie svojho hnevu. Nevyhli sa mu, nedal im pokoj, neobišiel ich, presne tak ani nás. Starogrécka horúca hlava konajúca pod vplyvom hnevu sa veľmi podobá hlave možno vášho suseda, ktorý kričí na svoju rodinu, a vy ich hádku počujete cez steny bytu.

Svár býva ťažký

Potom sú doby, ktoré sa hnevom vyznačujú viac, ako je bežné. Napríklad vojny. Alebo si zoberme našu dobu koronavírusovú. Toľko hnevu, ktorý sa valí mediálnym priestorom. Ale nie je hnev ako hnev. Mediálny hnev, ktorý vyústil do protestov po zavraždení Jána Kuciaka a Martiny Kušnírovej bol iný, ako je hnev ľudí, ktorí sa snažia vlámať na úrad vlády, zneužívajú deti na skandovanie hlúpych slov a vedú odboj proti pandemickým opatreniam. Líšia sa v tom, že jeden bol hnevom spravodlivým a druhý hnevom pomýleným. Hnev je emócia, ktorá nás ovládne vtedy, keď sme zažili niečo, čo považujeme za nesprávne. Či už voči nám, alebo niekomu inému. Gary Chapman hovorí, že hnev nám dal Boh na to, aby sme konštruktívne reagovali v situáciách, keď sme svedkami zla a nespravodlivosti. Okolo nás je však toľko hnevu, a aj v nás samých, ktorý nie je na mieste, a predsa nám sa zdá spravodlivý. S hnevom je to jednoducho ťažké. Pre niekoho menej, pre iného viac. Aj v tomto však môžeme byť svetlom tomuto svetu. Nie tak, že sa nebudeme hnevať, alebo budeme hnev považovať za zlý, alebo ho budeme popierať. Tak, že pochopíme, kto sme my a ako to máme s hnevom. Že nám Boh ukáže, čo sú naše slabiny a kde nám to s hnevom uniká. Že prijmeme hnev ako súčasť života a naučíme sa ho nepotlačať, že sa môžeme hnevať, lebo aj v Biblii je „Hnevajte sa, ale nehrešte", ale nekonať v hneve zle. A nakoniec, keď dáme hnevu správne hranice v našom osobnom živote, využijeme konštruktívnym spôsobom túto nesmiernu silu, aby sme pomohli spoločnosti, v ktorej žijeme, stať sa lepšou, ako bola doteraz.

Hnevajte sa, ale nehrešte. Slnko nech nezapadá nad vaším hnevom (Ef 4, 26).

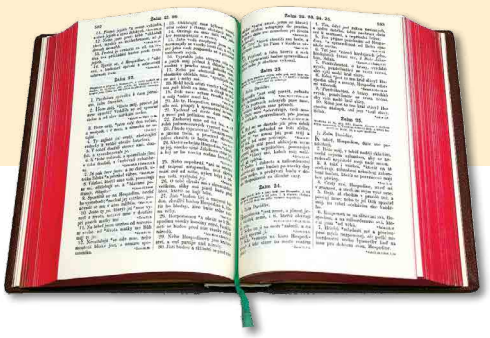

Biblický šatník křesťana

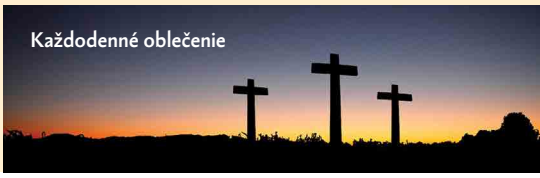

Vyzleč hnev – obleč si srdečné milosrdenstvo

Starozákonný text:

„Hospodin povedal Kainovi: Prečo sa hneváš? Prečo sa ti tvár tak zamračila? Či neprijmem aj teba, ak budeš robiť dobre? No ak nerobíš dobre, pri dverách číha na teba hriech a jeho žiadostivosť, ale ty ju máš ovládať“ (Gn 4, 6 – 7).

Starozákonní text:

„I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit. Ty však máš nad ním vládnout“ (Gn 4, 6–7).

Novozákonný text:

„Hnevajte sa, ale nehrešte. Slnko nech nezapadá nad vaším hnevom. Nedávajte miesto diablovi. ...Odhoďte každé rozhorčenie, vášeň, hnev, krik a rúhanie so všetkou zlobou. A buďte k sebe dobrí, milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi“ (Ef 4, 26 – 27 a 31 – 32).

Novozákonní text:

„Hněváte-li se, nehřešte. Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte místa ďáblu. ...Ať je vám vzdálena každá tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhání a s tím i každá špatnost. Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4, 26–27 a 31–32).

Hnev je celkom obľúbená téma v cirkvi. Niekedy akoby sme sa ho príliš báli, inokedy ho príliš zdôrazňujeme. Často zdôrazňujeme Boží hnev a to, ako nás Boh trestá, keď robíme, čo sa Mu nepáči.
Keď však hovoríme o našom ľudskom hneve, tam sme už opatrnejší a správame sa radšej tak, aby sa nikto nenahneval. Niekedy sa radšej vyhneme konfliktu, hoci by sme nemali byť ticho, inokedy sa náš bezbrehý hnev vyleje a ostávajú po ňom slzy v očiach a zranené duše. Hnev nie je len záchvat zúrivosti. Ľahké zranenie, sklamanie, odmietnutie či zahanbenie môže spôsobiť zatrpknutie a následné živenie hnevu v sebe. Nie je nič nezvyčajné, ak tichí, navonok pokojní ľudia v sebe nosia veľa zamlčaného hnevu.
Hnevať sa môžeme na rôzne veci: osoby, veci, situácie, seba samých, na Boha. Niekedy sme len frustrovaní a vyčerpaní a nahnevá nás kosačka, ktorá sa zasekáva pri kosení, a svoj hnev vyventilujeme tak, že si o ňu narazíme palec na nohe. Ale inokedy nám niekto naozaj ublíži a prežívame hnev, ktorý je správny. Taký hnev je obrazom toho, že to, čo sa stalo, je vážne. Hnev je priateľ. Boh ho stvoril za určitým účelom – aby nás upozorňoval na problémy, ktoré treba riešiť. Ak sa naučíme primerane vyjadrovať hnev, budeme vedieť v živote vyhodnotiť, kedy sa nás niekto snaží ovládať alebo zraňovať, a brániť sa voči tomu.
Hnev je dôležitý pre naše hranice v živote. Mať zdravý vzťah k hnevu je to najlepšie, čo môžeme pre svoj kresťanský život urobiť.

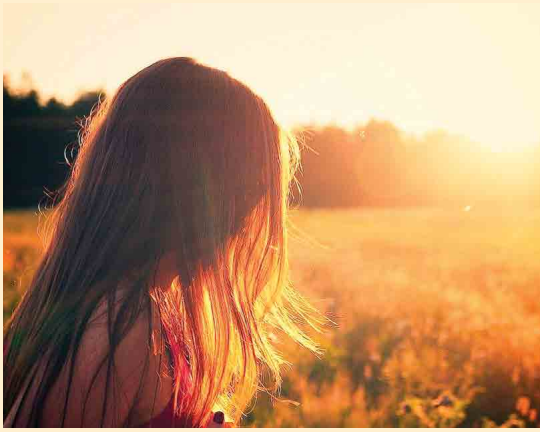

Ako sme na tom s hnevom? Dokážeme si ho priznať? Dokážeme sa hnevať, keď to potrebujeme, aby sme boli emocionálne zdraví, ale bez toho, aby sme ubližovali druhým ľuďom? Nenesieme si v sebe rokmi potláčaný hnev? Bojíme sa prežívať hnev? Myslíme si, že to je „nekresťanské“? Naučili sme naše deti, že hnev je súčasťou života, a pomohli sme im naučiť ho správne vyjadrovať? Alebo sme ich viedli k tomu, aby svoj hnev potláčali? Keď nás niečo nahnevá, dokážeme v sebe nájsť tú pravú príčinu, prečo túto emóciu zažívame? Vieme si pomôcť, keď sa nás hnev snaží ovládnuť? Dokážeme prijať, že sú ľudia, ktorí sa vďaka svojej fyziológii dokážu nahnevať rýchlejšie ako iní, bez toho, aby sme ich za to odsudzovali? Ak sme človekom s častou tendenciou k hnevu, pracujeme na sebe dostatočne, aby sme hnevom neubližovali? Ak sme nekonfliktný typ človeka, učíme sa svoj hnev identifikovať a vedieť ho prejaviť?

Jemná odpoveď

Keď boli deti malé, často sme sa učili na vlastných chybách. Pamätám si, ako raz syn prišiel domov z detského klubu a hneď na mňa začal kričať, že som mu skryla jeho materiál a v klube si nemohol nič vyrábať. Ja som bola z niečoho nervózna a začala som kričať naspäť. Potom som sa akoby otriasla, prebrala z tejto vlastnej hroznej reakcie a povedala som synovi, že by sme to mali skúsiť znova a inak. Tak sa obul, obliekol, vyšiel pred dvere a povedal mi presne to isté, čo predtým, len s inými emóciami. Nesršal z neho hnev, skôr vyjadril sklamanie a smútok. Ja som tiež reagovala pokojne. Potom sme si vysvetlili dôvody nášho konania, spolu sme napravili chybu a obaja sme odišli spokojní.

V tejto dobe, keď sme stále doma a stále spolu, sa v našej šesťčlennej domácnosti často dostávame do napätých situácií. Avšak modelové situácie z čias, keď deti boli menšie, mi stále pripomínajú, že „jemná odpoveď odvracia hnev".

Myslím, že v tomto období, keď „nemôžeme ísť na návštevu, nechodíme do školy, všetko prebieha online, všetko je nové a zmätočné, keď nemôžeme ísť ani len na ulicu bez rúška", máme tendenciu nachádzať množstvo dôvodov, prečo vybuchnúť.

Máme právo na vlastný priestor, právo na vlastný názor, právo na slobodu pohybu, právo na to, aby sa nám dobre dýchalo... Ale to, že máme jeden voči druhému aj povinnosti, na to ľahko zabúdame. Práve toto obdobie „pod tlakom" ma najviac učí nereagovať tak, ako na mňa zareagujú ľudia.

Nielen doma, ale aj v pracovných vzťahoch sa mi to potvrdzuje. Rodičia, ktorých deti učím, mi občas napíšu. A nie vždy sú ich správy pozitívne, nie vždy sú láskavé. Niekedy sú plné hnevu, nepochopenia. A tak sa snažím aj v týchto vzťahoch „na diaľku" reagovať láskavo. Takmer vždy sa hneď v ďalšej správe postoj rodiča zmierni. Takmer. Ale ak by sa aj nezmenil, neznamená to, že začnem strieľať tak, ako začal niekto iný na mňa.

Už len pre pokoj mojej duše sa mi oplatí prehltnúť nevhodnú poznámku a zareagovať láskavo. Často sa snažím vžiť do situácie toho druhého, porozmýšľať, čo asi mohlo viesť inak pokojného človeka k takejto reakcii. A keď si spomeniem, čím všetkým prechádza, ľahšie sa mi reaguje súcitne, láskavo a ľudsky. Alebo niekedy aj nadľudsky, pretože silu k takejto reakcii nemám sama zo seba, ale ju čerpám z Božích nevyčerpateľných zdrojov.

A vždy, keď sa mi to podarí, teší ma, že môžem bojovať zbraňami, ktoré odzbroja aj najväčšieho odporcu.

Lýdia Podobná

Hnev

Spomínam si na udalosť, ktorá sa stala veľmi dávno. Bolo to pred polnocou, keď som zrazu pred naším domom počul ženu, ktorá s plačom volala o pomoc. Pozrel som sa cez okno a poznal som, že je to pani z druhého konca našej ulice. Povedala mi, že sa jej deti vyhrážajú zabitím. Táto rodina žila v neustálom napätí a hádkach živených v hojnej miere alkoholom. Narýchlo som sa obliekol a išiel som robiť „poriadky". Keď sme vošli do domu, bolo cítiť napätie a hnev medzi deťmi a matkou. Začal som im vysvetľovať, že takto sa problémy nedajú vyriešiť, a keď neprestanú s vyhrážkami, zavolám políciu. Vôbec som to nečakal, ale zrazu sa ich hnev obrátil proti mne a hrozilo mi fyzické napadnutie. Keď oni kričali, ja som im pokojným hlasom vysvetľoval, v čom vidím ich problém.

Potvrdili sa slová z Príslovia 15, 1: ***„Krotká odpoveď odvracia prchlivosť..."***

Postupne sa situácia upokojila a ja som sľúbil, že ešte prídem. Na druhý deň som ich navštívil a videl som, že je všetko v poriadku. Hnev je zlý radca a hlavne je to hriech, ktorý Boh odsudzuje.

Diabol ho však využíva, aby rozosieval nepokoj a narúšal vzťahy medzi ľuďmi navzájom, ako aj medzi človekom a Bohom. Ak vzbĺkneme hnevom, strácame kontrolu nad slovami a neuvedomujeme si, ako druhým ubližujeme. Zároveň aj sebe, lebo upadáme do hriechu. Keď sme hnevliví,

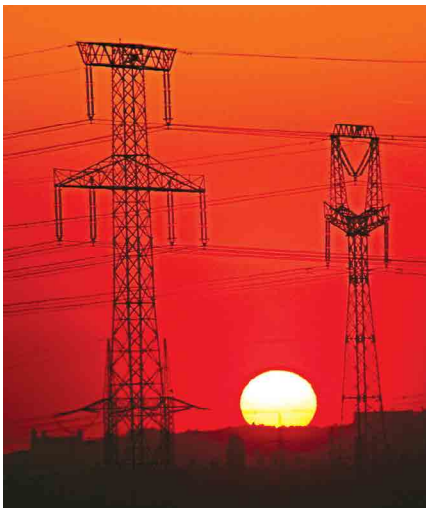

strácame pred ľuďmi svoju slanosť a príležitosti k svedectvu o Kristovi.

Na hneve nenájdeme nič pozitívne, pôsobí len a len deštruktívne.

Spomeniem ešte jednu udalosť, ktorá sa stala pred niekoľkými týždňami na ulici. Po chodníku pred nami kráčala mladá žena. Zrazu pri nej zastalo auto, vyskočil z neho mladý muž a začal strašne nahlas a oplzlo žene nadávať (zrejme tvorili dvojicu). Ona mu nič neostávala dlžná. Na ten krik som vyšiel von a spoza plota som sa spýtal, či im môžem nejako pomôcť. V prudkej hádke si ma vôbec nevšimli a ich tváre vyjadrovali veľký hnev. Nakoniec nasadli do auta a pokračovali v hádke.

Spomenul som si na príbeh zo začiatku Biblie. *„Kain sa rozpálil hnevom tak, že opadla jeho tvár."* Pravdepodobne každý z nás zažil, keď sa mu niečo nepodarilo, že hnev na vlastnú nešikovnosť si odniesol niekto, kto bol práve nablízku, alebo aj nejaký predmet. Pri športe neraz vidíme, ako si tenista po pokazenom údere vybíja hnev na rakete, pričom tá za nič nemôže.

Ak chcem byť úprimný, tak musím priznať, že sa mi to tiež stáva, napríklad keď si neviem poradiť s počítačom alebo sa mi nedarí niečo opraviť. Sú to skratové reakcie, ktoré rýchlo pominú. Niekto musí s týmto neblahým dedičstvom našej prirodzenosti zápasiť viac, iný je miernejšej povahy a hnev prežíva vo svojom vnútri.

V každom prípade hnev sa dá liečiť, pokiaľ chceme. Ak svoj jazyk vydávame bezvýhradne Kristovi, tak Duch Boží nám dá silu mať aj hnev pod kontrolou.

Výborná vakcína proti hnevu je prevencia. Božie slovo nám dáva užitočné rady: ***„Takže moji milovaní bratia, nech je každý človek rýchly počuť, pomalý hovoriť, pomalý do hnevu"*** (Jak 1, 19).

Ak napriek tomu upadneme do hriechu hnevu, nemáme v ňom zotrvať.

Písmo hovorí: ***„Hnevajte sa, ale nehrešte, slnko nech nezapadá nad vaším rozhnevaním"*** (Ef 4, 26). Keď svoj hnev vyznáme, Boh nám ho odpustí. Viac sa máme báť Božieho hnevu, ktorý je spaľujúci a bude strašný proti hriešnikom, ktorí neprijali Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa.

Buďme svedectvom týmto ľuďom, ktorí ešte váhajú, aj tým, že svoj hnev budeme mať pod Božou kontrolou.

Text a foto V. Malý

Výčitky

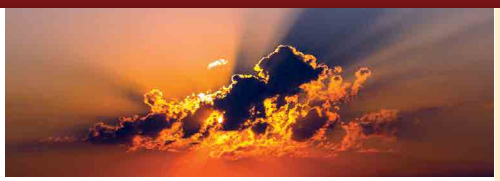

„Beda tomu, kto sa háda so svojím tvorcom, hlinený črep s hrnčiarom. Môže hlina tomu, kto ju stvárňuje, povedať: ‚Čo robíš?´“ (Iz 45, 9).

Hádky, hnevy, obviňovania – nič nové pod slnkom. Neobviňujú sa len ľudia navzájom, ale z hore uvedeného textu je zrejmé, že už v starozákonnej dobe obviňovali ľudia Boha Stvoriteľa za situáciu, ktorá ich postihla. Nie je to iné ani dnes, keď na nás doliehajú všelijaké príkazy, zákazy a obmedzenia kvôli pandémii a koronavírusu.
Poznáme otázky a vyjadrenia typu: Ako to môže Boh dopustiť? Prečo Boh nezasiahne? Je nespravodlivý, ak dovolí, aby toľkí zomierali; aby nemohli chodiť do práce a zarobiť si na živobytie; aby deti nechodili do školy; aby... Dokedy nás bude ešte trápiť? – Hnev, nadávky a výčitky voči Bohu zo dňa na deň narastajú.
Nebol to len izraelský národ, ktorý kritizoval Božie konanie. V každom človeku je trochu povýšenosti, ktorá dovolí napádať konanie Pána Boha, vyčítať Mu a hnevať sa na Neho, alebo sa aspoň pýtať: „Prečo, prečo práve ja, Pane?“ Keď sa už pýtať, tak radšej nech zaznie pokorná otázka: „Čomu ma chceš touto situáciou naučiť, Bože?“
Stvoriteľ ústami proroka Izaiáša používa obraz, ktorý nám má jasne ukázať, že žiaden človek nemá právo spochybňovať konanie Všemohúceho. Človek – hlinená nádoba – sa nemôže súdiť s hrnčiarom. Každá ťažká situácia by nás mala priviesť bližšie k Bohu a upevniť našu vieru. Práve primknutie sa k Pánovi nám pomáha prekonávať ťažké a bolestivé situácie života.
Veď Pán Boh, aj keď je zvrchovaným Pánom, sa o človeka stará. Záleží Mu na každom jednom z nás, a preto Mu môžeme dôverovať aj v kritických a ťažkých situáciách života. Dôverovať, aj keď nerozumieme cestám, po ktorých nás vedie.
V Novom zákone má Boh meno Spasiteľ. Boží Syn prišiel na túto zem, aby nás zachránil od hriechov. Lebo nie pandémia, ale naše hriechy, prestúpenia Božích príkazov, naše viny sú naším najväčším nepriateľom. Odhoďme teda každý hriech, zlosť a obviňovanie a pokorme sa pod mocnú Božiu ruku.

Elena Pribulová

Náboženstvo či viera

Jeden čínsky kresťan bol vo väzení pre svoju vieru v Boha. Keď sa konečne dostal pred súd, opýtali sa ho s nádychom irónie v hlase: „Ešte stále chceš veriť v kresťanstvo?“ „Nie, ja neverím v kresťanstvo, ja verím v Ježiša Krista, verím v Osobu, nie v náboženstvo,“ odpovedal. „No počkaj, počkaj, nebudeme sa hrať na slovíčka,“ odvetil sudca. „Vy mi nerozumiete,“ namietal kresťan. „Môžete zavrieť kostoly, uväzniť kresťanov, spáliť Biblie, ale nemôžete sa dotknúť Ježiša Krista. Ten žije večne. Žije v mojom srdci, a keď ma zabijete, budem navždy s Ním.“
Nie, to naozaj nie je hra so slovíčkami, to je dôležité rozlíšenie.
Náboženstvo je ľuďmi vymyslený systém rituálov a presvedčenia, je ovplyvnené spoločenským a kultúrnym prostredím a je zaťažené omylmi a slabosťami. Naproti tomu biblická viera je osobný vzťah so živým Bohom a s Jeho Synom Ježišom Kristom. K tomu neodmysliteľne patrí, že človek pozná Krista, verí v Neho, dôveruje Mu, miluje Ho, žije pre Neho a usiluje sa plniť Jeho vôľu.

Podľa: GBV Dillenburg GmbH

Každý okamžik je novou příležitostí

Každý nový den, každý nový rok, každý nový školní rok... jsou pro nás novou příležitostí a milostí. Vždy začínáme svou životní pouť jakoby nanovo. Rány a jizvy z minulosti sice mohou stále bolet, přesto zůstaly ve včerejším dni. Naučme se vnímat každý nový časový úsek, každé nové tady a teď jako neopakovatelný dar a novou příležitost.
Mluvil jsem s lidmi, kteří se uzdravili z rakoviny, a všichni do jednoho říkali, že život po nemoci je pro ně úplně jiný než předtím. Ráno vstávají s poděkováním a vychutnávají si každou minutu svého života. Nestresují se tak jako předtím. Vnímají každý den s hlubokou vděčností a jako nekonečný dar.
Každé nové ráno má pro nás vzácný rozměr – můžeme se vždy nově rozhodnout prožít ho celý s Bohem. Dýchat s Bohem, kráčet s Bohem, oslavovat Boha ve všem, co děláme. Každý nový den, každé nové tady a teď je pro nás neopakovatelnou příležitostí být nově s Bohem a žít jako Boží dítě.
Přítomný okamžik je tím nejdůležitějším časem v lidském životě. Jedině přítomnost nám odkrývá a nabízí to nejpodstatnější. Můžeme-li něco změnit, pak jedině v přítomnosti.
V přítomném okamžiku, tady a teď. V přítomnosti si tvoříme budoucnost a konzumujeme plody minulosti.
Jestliže chceme v našem životě něco změnit, žijme tady a teď. Buďme s Bohem tady a teď, otevřme se Bohu tady a teď.
Čas totiž plyne jako řeka a co se jednou stane, se již nikdy nevrátí. Momentální možnost nebo příležitost otevřít se Bohu, vykonat něco dobrého se již nikdy nebude opakovat.

J. D.

Přítomný okamžik
je tím nejdůležitějším časem
v lidském životě.
Můžeme-li totiž něco změnit,
pak jedině v přítomnosti.

Co je nejdůležitější?

Jeden člověk, hledající radu, přišel ke svému mistru s dotazem, který člověk je nejdůležitější, která hodina je nejdůležitější a který skutek je v životě nejdůležitější.

Mistr na to odpověděl:

„Nejdůležitější člověk je ten, který stojí nyní před tebou,

nejdůležitější hodina je nynější hodina

a nejdůležitější skutek je skutek lásky, který můžeš nyní vykonat.

Zítra by již mohlo být pozdě.“

P. B.

Brat kazateľ Július Stupka osemdesiatnik

„Čas nášho života je sedemdesiat rokou, pri dobrej sile osemdesiat rokov" (Ž 90, 10a) – pravdivé a všetkým dobre známe slovo muža Božieho, Mojžiša. Jeden z nás odchádza skôr, iný vo vyššom veku, ale na zemi nemáme zostávajúceho miesta, to budúce hľadáme (Žid 13, 14).

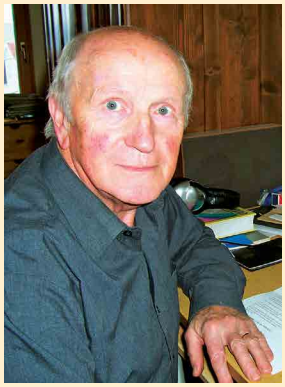

K môjmu životnému jubileu som z Redakčnej rady Rozsievača dostal niekoľko podnetov v otázkach. Dovoľte krátky výstrih z raných rokov. Bolo to v období druhej svetovej vojny, keď sa mama lúčila so svojím manželom (mojím otcom), po ťažkej chorobe. V lete stáli ešte spolu nad hrobom štvorročnej dcérky. Bol to smutný rok v celej dedine, jedenásť detí podľahlo infekčnej chorobe. Mal som dva roky, nad bolestným navštívením rodiny som sa detsky povznášal, a predsa to v istom zmysle poznačilo môj vývoj. Básničku na detských slávnostiach v modlitebni som plačky a v tréme vari nikdy neodrecitoval do konca.
Nesmelosť a plachosť poznamenali aj moju kazateľskú službu.
Ortrud, moja manželka pri vstupe do manželstva vycítila, čo drieme v hĺbke môjho vnútra. Na svadobné oznámenie vybrala biblickú myšlienku proroka Hagea: „A môj Duch tiež stojí vo vašom strede, nebojte sa!"
Svojou smelou priamosťou a dobromyseľnosťou je manželka mojou dennou oporou. Čistý a rovnocenný postoj pri výchove detí oceňujeme dodnes v nažívaní širokého rodinného príbuzenstva. V rannom stíšení pri Božom slove tento široký okruh rodiny prepojíme modlitbou a dôverujeme v moc žitého Božieho slova.
Viac ako polovicu života som prežil v službe, či už ako kazateľ, alebo laický pracovník. Dovoľte, aby som toto obdobie života zhrnul v niekoľkých myšlienkach ako moje malé vyznanie:
Viera v Pána a nádej na budúci život nepripúšťajú skepsu.
K nádeji evanjelia usmerňujú život – *Viera, nádej a láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska.* Môže byť silnejšia výpoveď o živote, ktorý dostávame darom od nášho Stvoriteľa? Keď prenechávame Darcovi života plné právo, aby On riadil a formoval život, potom ani smrť nás nemôže vytrhnúť z rúk nebeského Otca.
Apoštol Peter nám zanechal silný argument o prvej iskre nádeje evanjelia: *Zo svojho veľkého milosrdenstva, vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil nás pre živú nádej.*
Živá nádej evanjelia sa teda viaže na veľké Božie milosrdenstvo. Moja, naša nádej má svoj počiatok vo veľkom Božom milosrdenstve. Evanjelium nás učí, že denne môžeme v nádeji mocnieť, ak Božie milosrdenstvo prakticky odovzdávame a žijeme medzi ľuďmi: *Blahoslavení milosrdní, lebo oni milosrdenstva dôjdu.*
Avšak život nasledovania je pestrý. Keď nezabránime, aby do našej mysle vstúpila zlosť a toxická nevraživosť, okrádame sa o Božie milosrdenstvo. Jedného dňa prekvapení zisťujeme, že hnev cez naše myšlienky začína dokonca nad nami vládnuť. Božie milosrdenstvo, ktorým sme mali svietiť a oslovovať ľudí v našom okolí, akoby neexistovalo. Takto to však nesmie zostať.
Denne otvárame evanjelium, radostnú zvesť o veľkej Božej láske.
Utíšení modlitbou srdca myslíme na to, čo je hore; opustili sme vzťahy viazané na podvody, intrigy a sebeckú závislosť od peňazí.
Apoštol Peter, ten muž, ktorému vzkriesený Pán položí trikrát opakovanú otázku – Miluješ ma? –, napísal neskoršie kresťanským zborom list.
Jeho slová sú živým povzbudením pre našu vieru: *Nevideli ste Ho a milujete Ho; ani teraz Ho nevidíte, a veríte v Neho a radujete sa radosťou plnou slávy, že dosahujete cieľ svojej viery, spasenie duší* (1Pt 1, 8 – 9). Slovo nie je nám darované k rozcíteniu a krátkym, radostným zážitkom. Je slovom života, keď vychádzame medzi ľudí, susedov a kolegov na pracovisku. Veľkosť a moc Božej lásky máme v ich prítomnosti potvrdzovať svojím životom.
Evanjelium nás vysiela z chrámov, modlitební do ulíc, s radostnou zvesťou života viery. Svedecký život viery je určovaný (limitovaný) láskou.
Nerobíme zo seba anjelov, ale láska Ježiša Krista predurčuje náš život. Na evanjeliu je často nedoceňované, že Božia láska skvalitňuje život na zemi.
LÁSKA nás oslobodzuje v pokušeniach od zlých myšlienok, hnevu, závisti a pomstychtivosti. A to menujem len zlomok zázrakov, ktoré Božia láska s naším svedeckým životom sleduje.
Povzbudzujme sa v našich zboroch k životu podľa evanjelia, aby sme svojím životom potvrdili, že napriek pokušeniam a vlastnej slabosti denne prijímame Božie zasľúbenie: „Dosť máš na mojej milosti, lebo Božia moc sa v slabosti dokonáva."
Zostaňme verní a buďme vďační, že svoju vieru môžeme žiť a potvrdzovať skutkami lásky.

J. Stupka

Milý brat kazateľ,
pri príležitosti Tvojho životného jubilea Ti želáme pokojné dni a roky života naplnené radosťou z nádeje, ktorá hovorí o všetkej nádhere pripravenej naším Stvoriteľom a Spasiteľom vo večnom domove.
Za bratov a sestry, ktorým si verne a s láskou slúžil niekoľko desaťročí a ešte aj slúžiš v zbore Vavrišovo a článkami v Rozsievači členovia Redakčnej rady Rozsievača.

Bratr kazatel Petr Hlaváček šedesátník

Bratr kazatel Petr Hlaváček se narodil ve věřící rodině Josefa Hlaváčka a Anny, roz. Košíkové. V dětství navštěvoval litoměřický sbor Evangelické církve metodistické. Vystudoval střední průmyslovou školu stavební v Děčíně. Pokřtěn byl 30. 8. 1980 v Litoměřicích kazatelem Vladimírem Vackem a v roce 1983 byl přijat za člena sboru v Lovosicích, kde se podílel na životě a práci mládeže BJB. V dalších dvou letech absolvoval Dálkový teologický seminář BJB. Povolání ke kazatelské službě prožil v roce 1985 a přihlásil se ke studiu na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě v Praze. Studium ukončil jako magistr teologie.
V roce 1991 se oženil se sestrou Renatou Jelínkovou, členkou lovosického sboru. Působil také jako misijní pracovník vinohradského sboru v Bělé pod Bezdězem. V červnu 1995 byl zvolen kazatelem ve sboru BJB Žatec a v roce 1998 byl ustanoven ředitelem Vyšší odborné školy sociální a teologické v Olomouci. Tuto funkci vykonával až do dne uzavření této školy v roce 2019 *(viz. zpráva v Rozsévači 3/2019 - na foto bratr P. Hlaváček)*.

Prameny: Kniha Kazatelé Bratrské jednoty baptistů.

Vážený bratře kazateli,
u příležitosti Vašeho životního jubilea Vám přejeme do dalších let bohaté Boží požehnání, radost a pokoj v srdci.

Redakční rada Rozsévače

Když já nemám to, co ty máš

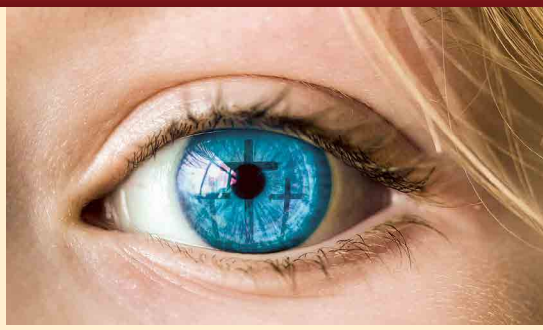

Při čtení Božího slova z evangelia podle sepsání Matouše jsem si uvědomila, co všechno dokáže hněv, když se usídlí v lidském srdci. Co všechno dokáže člověk, který nechá hněvu, aby se v jeho srdci usídlil, a nechá ho tam jen tak bujet. Začátek toho všeho může být závist. Když jsem poprvé četla list Galatským 5, 19 a ve výčtu skutků lidské svévole jsem uviděla slovo závist, zdálo se mi nedůležité, ale postupem času mi Pán ukázal, co závist skutečně dokáže.

Brzy po „něžné revoluci" jsme s manželem otevřeli jídelnu s kavárnou. Do té doby jsme znali jen státní podniky, obchody, cukrárny. Soukromé kavárny nebo cukrárny u nás tehdy neexistovaly, ani nemohly existovat. A my jsme „si dovolili" do té šedé reality otevřít soukromou kavárničku se zmrzlinou. Děti ze sousedství se zaradovaly a samozřejmě toužily po zmrzlině a tak vedly své rodiče k nám. Dveře byly otevřené dokořán a zvaly hosty na návštěvu. Ale rodiče jim to nedovolili. Odtáhli své děti pryč. Proč asi?

Poznávala jsem v tom lidské povahy a nechápala jsem. Možná v tom byl nezvyk nebo nedůvěra. Možná jsme tehdy ještě nedozráli k tomu, abychom přáli druhému to dobré. Možná v tom bylo trochu závisti, že někdo začal dělat dosud nezvyklé věci a že se mu může třeba i dařit. Jistě není závist ve zmíněném biblickém textu zapsána náhodou. Horší je, že lidská závist se může lehce přehoupnout v hněvivé jednání. V hněvu uděláme snadno i skutek, který nás potom mrzí, a rádi bychom se jej zbavili. Například jednou si jeden člověk u nás zmrzlinu koupil a vzápětí ji hodil po mém synovi, který ji zrovna prodával. Ve 26. kapitole Matoušova evangelia, hned po Ježíšově vyučování o posledním soudu, jsem četla: „Tehdy se sešli velekněží a starší lidu ve dvoře velekněze, který se jmenoval Kaifáš, a uradili se, že se Ježíše zmocní lstí a že ho zabijí" (Mt 26, 3–4).

Je to vůbec možné? Jde závist až tak daleko? Ano, je to tak. Může vést až k zavraždění člověka, kterého nenávidíme. Myslíme si, že se ho tak zbavíme, ale zapomínáme na oči Boží, které všechno vidí. Ale co velekněží a starší lidu, o nichž zde čteme? Jak je možné, že tito zbožní lidé nechali růst ve svých srdcích závist, hněv, nenávist? Chovali se jako znalci zákona bez znalosti Boha. Jejich hněv je tak pohltil, že plánovali i lest, aby se Ježíše zmocnili, hledali křivé svědky. Některé i našli, ale teprve slova Ježíše: „Ale pravím vám, od nynějška uzříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými" (Mt 26, 64), je vedla k tomu, že **„za rouhání"** Ježíše odsoudili k smrti.

Potom už následovaly hrozné činy, které se na Ježíši lidé dopouštěli. Jde z toho hrůza. Nevím, kolikrát nás Pán Bůh v Bibli nabádá, abychom se okamžitě zbavovali hříchů a nenechali je v sobě růst, dokonce nás od nich očišťuje (1 J 1,9). Divíme se, že se k velekněžím přidalo tolik lidí? Hněv a nenávist se šíří rychle, jsou nakažlivé.

Během čtení jsem se modlila a děkovala Bohu, že kdykoliv za Ním mohu přijít s prosbou o odpuštění, třeba i věcí z daleké minulosti. Jsem ráda, že mne Pán Bůh nenechal v tomto světě, ale vzal i mne na milost. Nevím, co nás letos všechno čeká, ale odevzdávám do Jeho rukou celý svůj život a životy mých nejbližších, protože jen On ví, co se stane a může nás provést vším možným i nemožným.

My, křesťané, máme výhodu, že se nemusíme nechat ovládat závistí, ani ji nemusíme nechat růst ve svém srdci. Pokud se tam objeví, můžeme ji vyznat Bohu jako hřích a poprosit o odpuštění. On je tak milostivý, že nám hřích odpouští – podle slova: **„Jestliže doznáváme své hříchy, on (Ježíš) je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti" (1 J 1, 9).**

Marie Horáčková

Krize je bodem zlomu

Pro slovo krize se v čínštině používá dvou znaků: první znamená „nebezpečí" a druhý „příležitost". Krize je bodem zlomu. A podle toho, kam se člověk přikloní, najde buď nebezpečí, nebo nové možnosti.

Víra může dozrát pouze krizemi

I v procesu víry dochází zákonitě k pochybnostem a krizím. Ty pohlcují naše staré vztahy k Bohu a umožňují vznik vztahů nových. Víra může dozrát pouze krizemi. Vždyť totéž platí i o našich mezilidských vztazích: Od počáteční křehkosti rostou ke stálosti zkouškami pochyb a krizí. Pokud neztroskotají... Mnozí lidé často nechápou a odmítají krize víry. Neuvědomují si, že nikdo nemůže říci smysluplné a svobodné „ano", dokud nemá možnost říci i „ne". Je tedy velice zhoubné pokoušet se potlačovat pochybnosti u lidí, kteří procházejí údobím krize. Potlačované pochyby se vracejí a vyrážejí nové kořeny.

Cesta temnotou pochyb a krizí – i když je bolestná – je pro zrání v procesu víry zcela nezbytná.

Nutnost zakusit setkání s Bohem

Mnozí z nás se věnovali studiu Bible. Učili jsme se zpaměti verše, studovali jsme v teologických seminářích. Nechalo nás to ale pusté, osamělé a izolované - tak, jako když jsme se studiem začínali. Neboť čistě rozumový postup může být překvapivě sterilní. Co potřebujeme doopravdy, je setkání, které pronikne naši osobu ve všech složkách. Celou svou bytostí totiž člověk pozná i to, co jeho rozum nikdy nepochopí.

Upravovat svou představu Boha

V procesu víry je naší nejdůležitější potřebou stále upravovat svou představu Boha, který je vždy nekonečně větší a miluje daleko víc, než může naše mysl obsáhnout. Proto musíme Boha studovat v jeho Slově, zvláště, jak se nám sám zjevil v Ježíši. Ne však jenom studovat. Je třeba zakusit nové živé zkušenosti v setkání s Bohem. Je třeba Jej poznávat z bezprostřední zkušenosti a blízkosti. Je třeba se modlit, vést s Ním dialog. Je třeba říci Mu tak čestně, jak jen dokážeme, kdo jsme, a obrátit k Němu své schopnosti vnímání, aby nám řekl, kdo je On sám.

Máš rozumové problémy s vírou?

Snaž se poznat Ježíše! Neztrať se ve zmatku abstraktních idejí. Nikdo nemůže cestu k víře odvodit pouze rozumem. Vždyť i všechny lidské řeči o kráse nejsou tak krásné jako jeden květ fialky.

Máš problémy s církví?

Většina z nás je má. Mnoho z nás nese jizvy špatných zkušeností. Nenech se ale odvrátit trapnými zjevy v putujícím Božím lidu. Nenech se zbavit odvahy zkušeností lidské slabosti. Poznej Ježíše Krista! On ti pomůže vidět věci v Jeho světle. Poznej Ježíše! On ti dá poznat, jak se s Ním můžeš setkávat. Pomůže ti najít život a smysl v Bibli, jejímiž slovy promlouvá. Jestliže by bohoslužba a modlitby církve nebyly místem setkání s Ježíšem, pak by neměly smysl. Někdy se nám zdají těžko srozumitelné, zdá se, že na náš život nemají velký vliv. Snad jsme chodili na bohoslužby z pocitu povinnosti, nebo abychom si vyprosili nějakou Boží přízeň. Měli bychom tam však chodit kvůli setkání s Ježíšem Kristem a zároveň vyhledávat i další formy setkávání s Ním.

Je třeba poznat Ježíše Krista!

Nejde o to, dozvědět se o Něm, ale poznat Ho, setkat se s Ním!

J. P.

Čemu bezmezně důvěřujeme?

Jmenuji se Petr Matoušek a narodil jsem se v Ústí nad Labem. Žili jsme tam s bráchou a maminkou, která se o nás moc hezky starala, i když to nebylo vždy jednoduché.
Po základní škole jsem studoval na gymnáziu. Když jsem byl ve třeťáku o prázdninách u tety, dostal se mi do rukou Nový zákon. Nikdy předtím jsem Bibli nečetl, ani doma jsme ji neměli. Líbilo se mi, co Ježíš vyučoval. Zázraky, o kterých píše, jsem ale nebral vážně. To bylo moje první setkání s křesťanstvím.
Po nástupu na vysokou školu v Brně mi začaly jiné starosti. Studoval jsem výpočetní techniku, což byl náročný obor. Studium mě bavilo, na škole jsem měl i hodně kamarádů. V pátém ročníku jsem přemýšlel, co dál v životě. Přál jsem si mít rodinu, dobrou práci, bydlení a přátele. Ale na lidech kolem sebe jsem viděl, že to samo o sobě nepřináší člověku uspokojení. Je život něco víc než jen práce, rodina a odpočinek?
Jednoho dne k nám na kolej přišli mladí lidé z křesťanského hnutí Studenti pro Krista s anketou týkající se životních hodnot. Ptali se také, zda věřím v Boha. Odpověděl jsem, že věřím, že nějaký Bůh existuje. Byla to určitým způsobem pravda, bez Boha mi lidský život nedával smysl. Pozvali mě na přednášku, kterou pořádali na právnické fakultě.
Už si ani nevzpomínám, o čem byla. Co mi utkvělo v paměti, byly vztahy, které jsem nikde předtím neviděl – zájem jeden o druhého, radost, otevřenost a ochota zajímat se o nového člověka. Poprvé mě napadlo, že na křesťanství možná něco je. Začal jsem se setkávat s jedním věřícím klukem, na kterého jsem měl spoustu otázek o Bohu. Těšilo mě poznávat křesťanství, zároveň jsem si uvědomoval, že mé srdce není v pořádku. Chtěl jsem žít správně, ale byly okamžiky, kdy jsem to nezvládal.
Uvědomil jsem si, že sám se nedokážu změnit, že potřebuji Ježíše. Modlil jsem se tehdy se starším sboru, kam jsem chodil, a prosil Boha za odpuštění. Požádal jsem Ježíše, aby vstoupil do mého srdce a očistil mě.
Vydal jsem mu své touhy a plány a poprosil, aby mě vedl na cestě životem.
A Bůh to udělal. Bylo to, jako když mi spadne kámen ze srdce. Měl jsem takovou radost, že jsem hned napsal domů. Maminka to zpočátku vzala dobře, pak jí ale vadilo, že si každý den čtu Bibli, modlím se, chodím v neděli do shromáždění a jezdím na křesťanské akce. Trvalo jí delší dobu, než pochopila, o čem víra je.
Dnes tomu bude dvacet let, co jsem přijal Ježíše do svého života. Po skončení školy a po civilní službě jsem dostal nabídku učit na VŠ v Brně, kde pracuji dodnes. Jsem členem Evangelikálního společenství v Brně, kde společně s manželkou sloužíme.
Před rokem, když se připravovalo celodenní vysílání rádia TWR, se mě zeptal ředitel rádia Luděk Brdečko, s kterým jsme společně studovali na biblickém institutu TCMI v Rakousku, zda bych nechtěl společně s Mariánem Možuchou moderovat a připravovat pořad Průsečíky, který se týká umělé inteligence a biblického pohledu na ni. Jeho nabídka mě překvapila, zároveň jsem si uvědomil, že je to možnost propojit to, co jsem studoval a co dělám na vysoké škole, se svou vírou.
Modlil jsem se a Bůh mě vedl, abych nabídku přijal. I když jsou přípravy relací časově náročné, dává mi tato služba možnost přemýšlet o dopadu moderních technologií na lidský život. Tento pohled nám chybí při výuce na VŠ. Sice studenty učíme, jak různé IT technologie fungují, ale už je nevedeme k přemýšlení o vlivu technologií na život člověka a společnosti. To se netýká jenom studentů. Také jako věřící bychom se měli ptát, kde jsou hranice moderních technologií, co dobrého nám přinášejí a kdy se z nich stávají modly, na které se spoléháme a kterým bezmezně důvěřujeme.
Mým přáním i modlitbou je, aby Průsečíky sloužily k budování věřících a ukázaly i hledajícím, že Boží slovo přináší moudrost a odpovědi do života moderního člověka.

Petr Matoušek

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Můj život narušily krize

Do mého života v jednom období vstoupily těžkosti a krize, které narušily můj rušný život a téměř násilím mě donutily, abych hledal Boha tam, kde ho lze nalézt – v chrámu svého nitra.
Ano, skrze komplikace v životě jsem byl veden na místo ve svém nitru, kde jsem vlastně nikdy předtím nebyl. Je to místo ve mně, kde má Bůh svůj příbytek. Je to místo, kde jsem v bezpečném objetí Boha, který miluje všechny, Boha, jenž každého z nás nazývá jménem a říká: **„Ty jsi můj milovaný syn, ty jsi má milovaná dcera, v tobě mám zalíbení."** Je to místo, kde mohu zakoušet radost a pokoj, které nejsou z tohoto světa.
Toto místo tu bylo vždy. Vždycky jsem si ho byl nějak vědom jakožto zdroje nekonečné přízně. Ale nebyl jsem schopen do něj vstoupit a skutečně v něm žít.
Ježíš říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek" (J 14, 23). Tato slova se mě vždy hluboce dotýkala. Každý z nás je Božím příbytkem, domovem!
Ano, Bůh přebývá v mém nitru, ve tvém nitru, v nitru každého člověka, pokud jsme Jej pozvali do svého života.
Ale je třeba v Něm zůstávat: „Zůstávej ve mně, a já zůstanu v tobě"

(J 15, 4). Jeho Slovo je jasné a jednoznačné. Bůh nás zve a nabádá, abychom v Něm zůstávali, neustále pobývali v Jeho blízkosti, ať děláme cokoliv.
Může to vypadat jako nesplnitelný úkol. Já osobně jsem sám před sebou utíkal a přebýval všemi svými myšlenkami, pocity, emocemi i vášněmi neustále mimo to místo, které si Bůh vybral za svůj příbytek.
Je ale čas vrátit se „domů" – do svého nitra a zůstat tam, kde přebývá Bůh – naslouchat Jeho hlasu pravdy a lásky.

Je to cesta, které se možná bojíme.
Je to cesta dlouhá a někdy náročná,
ale je také plná úžasných překvapení,
která nám často nabídnou „ochutnávku" našeho konečného cíle.
A On je na této cestě s námi.
Děkujme Mu za to.

n. h.

Petr Valdes

Hovoříme-li o baptistech, musíme si připomenout, že k jejich základnímu postoji patřila kromě jiných důrazů i teologie misie. Drželi se Písma, a tedy i slov: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mt 28, 19). V tom následovali i příkladu prvotní církve. Ve Skutcích apoštolů čteme, jak první zvěstovatelé, apoštolové, dokazovali Ježíšovo kristovství Písmem, a byli za to tvrdě stíhání. Neohroženě působili mezi svými, ač trpěli žalobami ze strany svých bratrů.
Velice brzy však byli konfrontováni s omezeností svého působení a díky Petrovu zjevení při modlitbě se věřící společenství obrací i k pohanům. Po první kritické konfrontaci s židovskou radou a smrti Štěpána započalo první pronásledování a rozptyl první církve do okolí. Tato negativní událost však nevedla k destrukci prvotní církve, jak si pronásledovatelé přáli, ale je to právě vlastní počátek misie. Prvotní křesťané se nedali zastrašit hrozbami mocných, a díky jejich agresi se církev začala skutečně rozrůstat „ke všem národům, a až na samotné konce světa“. Kázání dobré zprávy bylo jednou ze stěžejních činností prvotní církve.
Nechci dnes hovořit o tak vzdálené době, jako je období prvotní církve, ale chci připomenout středověkého „misionáře“.
Petra Valdese, zakladatele hnutí valdenských. I když valdenští ani v dalších stoletích jejich existence nemůžeme pokládat za předchůdce baptistů či anabaptistů, svým misijním úsilím naplňují odkaz prvotní církve a jsou blízcí našemu pojetí služby. Podívejme se nejprve na situaci, ve které Petr Valdes vyrůstal.
Jsme ve 12. století, v období rozkvětu měst v severní Itálii a v jižní Francii. Hospodářský život se přesouval z venkova do měst a do městských středisek. Ve městě vznikaly výrobní cechy, vzmáhali se obchodníci a řemeslníci. Ve městech se začaly hromadit finance. Města si již nedala příliš poroučet šlechtou, jejíž dřívější výsadní postavení klesalo. Nastalo dělení nejen majetku, ale i vlády v zemi.
Tato nová situace vlastně pomohla „vytvořit“ Petra Valdese, bohatého obchodníka z francouzského arcibiskupského města Lyonu. Jako bohatý a úspěšný kupec patřil jistě k měšťanské třídě, která se ruku v ruce s rozvojem měst domáhala svobod, které měly zabezpečit kupci i řemeslníku volný pohyb, v podstatě už nezávislý na vrchnosti a jejich pravomoci.
Ovšem od chvíle, kdy byl získán pro evangelium zvěstované chudým, nemohl se Valdes nadále ztotožňovat s těmi, kdo se domáhali práv a svobod k zajištění svých zisků. Proto tedy jeho rozhodnutí vzdát se majetku.
Nejspolehlivější kronikář, který psal o Petru Valdesovi, byl dominikán Štěpán z Bourbonu, který představuje Valdese jako člověka naprosto zasaženého poselstvím evangelií. Štěpánovy záznamy o Valdesovi pocházejí již z padesátých let 13. století, tedy z pohledu historie z doby Valdesově době docela blízké. Kronikář v nich kromě jiného píše, že když se Valdes po vzoru apoštolů rozhodl pro život v chudobě, dal své manželce na vybranou mezi movitým a nemovitým majetkem. Ona se rozhodla pro jeho „statky a vody, lesy a louky, domy a vinice, pece a mlýny“.
Čteme-li tento výčet jeho nemovitostí, uvědomíme si velikost jeho bohatství a váhu jeho rozhodnutí všeho toho se vzdát.
Valdes si vzal peníze, které rozdal chudým a potřebným, protože na základě studia evangelií došel k přesvědčení, že má-li být jeho misijní kazatelská činnost věrohodná, musí být v souladu s jeho životem, tedy být spojena s chudobou. Nechal si na své vlastní náklady přeložit části Písma svatého do lidového jazyka – do galštiny – a na jejich základě zahájil se svými přívrženci misijní činnost. K překladu využil služeb vzdělaného kněze Štěpána z Anse a zručného písaře Bernarda Ydra, který vlastně psal překlad podle Štěpánova diktátu. Je pochopitelné, že zhotovení takového díla bylo v polovině 12. století nesmírně finančně náročné, proto k němu muselo dojít dříve, než se Valdes zbavil svého majetku. Jen pro zajímavost – Štěpán z Anse byl za svou práci odměněn darováním jedné z pecí, kterou Valdes v té době ještě vlastnil. Dodnes je dochován dokument o tomto daru. Došlo k tomu koncem sedmdesátých let 12. století, tehdy tedy bylo Valdesovi málo přes třicet let.
I když nebyl Petr Valdes první „toulavý“ kazatel té doby, bylo i pro kronikáře 13. století těžké pochopit jeho pohnutky, proto ho srovnával s tzv. „žakéry (joculators)“ – toulavými, vzdělanými, ale na okraji společenského žebříčku žijícími lidmi, kteří chodili po dvou, žili ve velké chudobě a nosili svou zvěst o svatých od města k městu, od vesnice k vesnici.
Je pravděpodobné, že Valdes také svůj způsob zvěstování evangelia opřel o evangelický ideál chudého pocestného kazatelství, mimo jiné také o zkušenost se žakéry, kteří bez existenční zajištěnosti nesli svou píseň od města k městu a z místa na místo. Ale jistě také o slova z evangelia: „... zavolal si (Ježíš) dvanáct učedníků a počal je posílat po dvou, dával jim moc nad nečistými duchy a nařídil jim, aby si nebrali na cestu kromě holí, ani chleba, ani mošny, ani peněz...“
Už bylo zmíněno, že Lyon byl arcibiskupské město. Arcibiskup o Valdesovi věděl a přiznal mu právo rozhodnout se pro život v chudobě. Nepřiznal mu ovšem právo na činnost kazatelskou. Ta v té době příslušela pouze kněžím katolické církve.
V roce 1179 se musel Valdes a jeden z jeho následovníků dostavit do Říma k papeži (Alexandru III.) a vysvětlit svou víru. Jednalo se především o otázku všeobecného kněžství. Jednalo se také o otázku kázání evangelia v místním jazyce a otázku dobrovolné chudoby. Valdes vystoupil ve stejném roce i na III. lateránském koncilu, kde obhajoval své názory. Jeho myšlenky byly ovšem koncilem odsouzeny.
Proto v následujícím roce 1180 sepsal Petr Valdes „vyznání víry“. Dochovaný text Valdesova vyznání (nebo také „osvědčení“ víry) vyvrací domněnky, že už v této době byl Valdes označen za kacíře a vyloučen z církve. Ovšem Valdes a jeho následovníci byli vyhnáni z Lyonu, a usadili se proto v hlubokých údolích Piemontu a ve Francii v pohoří Luberon. Pokračovali tam ve snaze o křesťanství na základě Nového zákona. Nakonec Valdese exkomunikoval papež Lucius III. během synodu konaného ve Veroně roku 1184.
Nauka Chudých z Lyonu byla znovu odsouzena čtvrtým lateránským koncilem v roce 1215, který hnutí poprvé uvedl jménem a prohlásil jeho zásady za kacířské.
V obavách z represí ze strany církve Valdesovi stoupenci uprchli do hornaté oblasti severní Itálie.
Pro nás je důležitá skutečnost, že od 13. a 14. století z původních oblastí pronikli do zemí německých, českých, polských a do Uher. Jejich příchod do naší země byl spojen především s německou kolonizací v době Přemysla I. A možná není bez zajímavosti zmínka o tom, že v roce 1339 se objevila na Moravě v blízkosti Olomouce početná skupina tzv. „bratří apoštolských“, kteří také uznávali křest na vyznání víry.
Proto byl ustanoven v olomoucké diecézi inkvizitor, jehož úkolem bylo „aby kacířstvo, jimž říkali opět „Valdenští“ bylo vykořeněno“. Tato „sekta“, jak byla skupina nazývána, se podle dobových záznamů objevila na Moravě již v době vlády Jana Lucemburského a v době Karla IV. měla tolik stoupenců, že arcibiskup pražský v listě biskupovi olomouckému z roku 1381 vyjádřil obavu, že „nebude možné je vykořeniti“.
Jenom pro úplnost – od 15. století byli valdenští v Evropě pronásledováni, a to v několika následných vlnách. S nástupem a nerovnoměrným rozšířením reformace v různých zemích Evropy se v průběhu 16. století ztrácejí i stopy po někdejším utajovaném valdenském hnutí. Můžeme předpokládat, že valdenští v německých zemích postupně splynuli s některým eklesiálním útvarem, vzešlým z reformace Lutherovy či jiného reformátora, nebo si našli nový domov mezi stoupenci sociálně radikálnějších křtěnců. Trvale se udrželi románští valdenští na stráních a v údolích Kottických Alp na hranicích Francie a Itálie a počátkem třicátých let 16. století se přiklonili k ženevské reformaci.
Roku 1630 neušetřila zhoubná morová

epidemie ani nejnepřístupnější alpské soutěsky. Z obyvatelstva pomřely dvě třetiny, vyhynuly celé valdenské rody i pastorské dynastie, naživu zůstali jen dva kazatelé. Roku 1848 jim Karel Albert, král Sardinie, přiznal ve své nové Ústavě rovnost občanských práv. Od r. 1857 zesílila jejich emigrace do Latinské Ameriky do oblasti Rio de la Plata, převážně z hospodářských důvodů.
Dnes mají valdenští v mnoha italských krajích svá střediska a spravují velký počet sociálních ústavů, kulturních středisek a také teologickou fakultu.
Na valdenství dnes navazuje především největší italská protestantská církev - Valdenská evangelická církev (Chiesa evangelica valdese).

Slavomila Švehlová

Svědectví pro svět utvářejí tvé slabiny

„Rád bych, bratří, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia“ (Fil 1, 12).

Tvé svědectví pro svět nepramení z tvých silných stránek, nýbrž z tvých slabin. Hodně lidí si to převrátilo: Myslí si, že na svět dělá dojem to, jak křesťané prosperují.
Jenomže tak to není – tohle přece lidé vidí, kam se jen podívají! Nevěřící osloví ne to, když se křesťanům daří dobře, nýbrž to, jak si počínají za nepříznivých okolností.
Důvěryhodnosti ti nedodá úspěch, nýbrž tvé utrpení. Úctu si nevysloužíl tvá sláva, nýbrž tvá věrnost. Na to, jak využívat svého utrpení pro svědectví, byl expert Pavel.
Z žalářní kobky v Římě napsal: „Rád bych, bratří, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia“ (Fil 1, 12).
Užíval svých trampot jako Bohem mu daného vzoru pro svědectví. V řetězech, ve vězení psal církvi dopisy, které se staly součástí Nového zákona. Sám řekl: „Ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci“ (2 K 6, 4). Tedy i v tom, jak si počínáme při bolestech, selhání, porážce, problémech, omylech, hříchu a při všem zlém, co se ti v životě přihodí.
K tomu, aby sis poradil s dobrými věcmi, není třeba moci od Boha; to zvládne každý.
Ale trpělivě něco snést, to už Boží moc vyžaduje! Na to, jak vytrvat, nemá svět pořádnou odpověď. Kristovi následovníci však trpělivě snášejí utrpení, tvrdosti života a soužení všeho druhu, protože je to způsob, jak vydat svědectví pro Dobrou zprávu o Ježíši.
Tvoje služba, která lidi zasáhne nejhlouběji, vzejde z tvé nejhlubší bolesti – a nejhlubší svědectví tvého života vzejde z tvého největšího soužení. V každé oblasti života, kde jsi prožil bolest, máš svědectví. Jak jej užíváš k tomu, aby jiní našli cestu ze zoufalství k plnosti života v Kristu? Proč podle tebe Bůh dovoluje, aby se věřícím stávaly zlé věci? Změnil jsi po přečtení této úvahy svou odpověď?

Rick Warren

Európske modlitebné raňajky

Európske modlitebné raňajky (EPB) založila skupina kresťanov okolo Paula Petriho pred 23 rokmi. Na začiatku bola modlitebná skupinka kresťanov, ktorí sa stretali v Bruseli a prežili povolanie slúžiť ľuďom v politike.
Vytvorili tento formát raňajok, čiastočne inšpirovaný aj tradíciou Národných modlitebných raňajok v USA. Raňajky zvyčajne majú sériu sprievodných podujatí, ako sú semináre, koncert modlitieb a chvál, recepcia.
Zúčastňuje sa ich približne štyristo hostí z celej Európy aj zo sveta. Sú to osobnosti politiky, duchovného a spoločenského života.
23. ročník týchto raňajok sa nemohol konať kvôli pandémii v Bruseli za osobnej účasti pozvaných, ale konal sa 2. decembra 2020 on-line a mal som možnosť sa ich zúčastniť.
Stretli sme sa v limitovanom počte v priestoroch nášho zboru BJB Palisády na Zrínskeho ulici, kde sa už od roku 2012 konajú pravidelné modlitebné raňajky s poslancami NR SR (Národnej rady Slovenskej republiky) v týždennom intervale v čase, keď prebieha schôdza parlamentu. Tieto modlitby inicioval brat Braňo Škripek, ktorý sa vtedy stal poslancom NR SR a v súčasnosti ich organizuje Martin Štuk, môj poslanecký asistent.
Mottom raňajok 2020 bol biblický citát: ***„Dúfaj v Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť“ (Príslovia 3, 5).***
Tento ročník bol zaujímavý aj z toho hľadiska, že hlavným rečníkom, ktorý sa prihovoril k účastníkom, bol Ján Figeľ, prvý európsky komisár za Slovensko a bývalý veľvyslanec EU pre slobodu vierovyznania mimo EU, a predstavila a uviedla ho slovenská europoslankyňa Miriam Lexman. Spolu s poslancom NR SR Petrom Kremským, predsedom hospodárskeho výboru parlamentu, Branislavom Škripekom, predsedom ECPM (Európske kresťanské politické hnutie) a kazateľom zboru BJB Palisády (v Bratislave) Dannym Jonesom sme sa nechali viesť v modlitbe za Európu, štáty EÚ a za Slovensko. Videl som poslancov a poslankyne z celej Európy vyznávať v modlitbe, že nie sú pánmi každej situácie a že rešpektujú vyššie zámery Božie v ich životoch a práci.
Som vďačný Bohu, že máme v Európe aj na Slovensku politikov, ktorí vedia, aké je dôležité popri politickej práci a zápase viesť aj ten duchovný zápas na modlitbách.
Som vďačný za všetkých veriacich, za vás, bratia a sestry, ktorí nás verne nesiete na svojich modlitbách a prihovárate sa podľa príkazu Božieho slova za všetkých v moci postavených (1Tim 2, 1 – 2). Náš spoločný modlitebný zápas je dôležitou súčasťou zápasu za zmenu situácie na Slovensku aj v Európe.

Ján Szőllős,
poslanec NR SR

Na fotografii zo stretnutia v Bratislave 2.12. 2020 zľava: Branislav Škripek, Peter Kremský, Ján Szőllős a Danny Jones

Něco k mým setkáním s Václavem Lamrem

Nedávno zakončil bratr Václav svou pozemskou pouť. Moc často jsme se nepotkávali, ale některá naše setkání na mě měla zásadní vliv pro můj život ve víře v Pána Ježíše Krista. Jsem z věřící rodiny a moje první rozhodnutí pro Pána Ježíše jsem učinil, když mi bylo kolem deseti. Žili jsme ale v prostředí, kde jsme jako věřící byli dost osamělí a za dalšími věřícími se muselo cestovat. Ke konci základní školy jsem měl pochybnosti o mém osobním vztahu k Pánu Bohu, ale občas jsem se dostal na nějaká živá společenství. V rámci mládeže v Jablonci jsme někdy jeli do Liberce do Jednoty bratrské na mládež, která byla v bytě tehdejšího faráře bratra Votrubce. Byla to mládež z opravdu znovuzrozených lidí, kde se projevovala touha se sdílet o Božích věcech. Rodiče Votrubcovi se také zúčastňovali, ale byli spíše v pozadí. Na jedné z těchto mládeží se vyskytoval Václav z Brna. Říkalo se mu tehdy takhle, protože nebyl oficiální kazatel a všechny duchovní chtěl mít tehdejší režim pod kontrolou a ti neoficiální měli problémy, byli pronásledováni. Měl tam svoje svědectví a vyučování a ke mně Pán skrz to mluvil.
Pamatuji se, že během společných modliteb jsem ve své modlitbě vyznal, že už nechci pokračovat ve svém životě jako do té doby a prosil Pána Ježíše, aby převzal kontrolu nad mým životem.
Když mládež skončila, Václav mě oslovil, našli jsme místnost, kde jsme mohli být sami. Byla to větší koupelna nebo prádelna. Václav mě tenkrát vedl, abych přijal Pána Ježíše a odevzdal mu svůj život. Vedl mě také k vyznávání mých jednotlivých hříchů.
Bylo pro mě těžké si na něco vzpomenout, protože jsem i se svými pochybnostmi byl spíš „pan Vzorný", ale byly tam i takové věci, že jsem se nechal strhnout partou kluků z naší vesnice a ráno jsme třeba na někoho zazvonili a utekli. Pamatuji se, že jsem klečel vedle nějaké pračky a Václav mě tehdy vedl, abych vložil svoje hříchy na tu pračku jako na kříž Pána Ježíše. Když jsem to všechno složil, zvěstoval mi na základě Božího slova odpuštění a přijetí od Pána za Jeho syna. Udělal to důsledně a já jsem potom intenzivně prožíval to přijetí skrze Ducha svatého. Jsem Boží dítě, jsem přijatý, vše mi bylo odpuštěno, můžu si osobně přivlastňovat všechna zaslíbení! Byl jsem v té době v poslední, 9. třídě základní školy. Další pro mě osudové setkání s Václavem bylo v tom stejném roce 1977 během prázdnin.
Jsem z Kunratic u Cvikova, z chalupy na samotě nad vesnicí. Václav nějakým způsobem domluvil s mými rodiči týdenní soustředění, na které byli pozváni mladí z několika denominací. Byli tam lidé od evangelíků, husitů, baptistů, z Církve bratrské... no asi 20 lidiček. U našich jsme byli zvyklí na to, že maminka vedla rozsáhlou korespondenci a kontakty s mnoha německými bývalými obyvateli naší sudetské vesnice, takže v létě někteří z nich byli u nás na dovolené. V té době byli u nás sourozenci jedné rodiny i se svými rodinami - někteří z východního a někteří ze západního Německa a Československo bylo pro ně jediná možnost, jak se sejít. Takže před domem plno aut, velký stůl a kolem plno Němců, v okolí nějaké stany, za domem nad pískovcovým sklepem stlučený dlouhý stůl a kolem něj lavice bez opěradel - všechno napevno zaděláno na kůlech do země - a kolem těch 20 mladých a Václav je vyučuje o cestě za Pánem. Někteří z nich ještě neprožili osobní setkání s Pánem Ježíšem, i když asi všichni pocházeli z věřících rodin.
Václav vyprávěl také o svých zkušenostech s evangelizací v různých prostředích, také o požehnané práci s Romy na Slovensku. Podělil nás také spoustou vlastnoručně vyrobených samolepek, které sám používal k evangelizaci. Mělo to všechno dobrou grafickou úroveň – no, od mistra malíře. Při svém vyučování už tehdy kreslil na velké archy papíru, jednoduchými čarami znázorňoval různé vyučované věci. Pamatuji si ten jeho leknín, který se musí zakořenit v bahně na dně rybníka, prorůst skrze vodu, aby se dostal na vzduch a slunce, tam postupně, když na něj působí slunce a vzduch, se objevily listy a poupata, postupně se rozvinula v květy. Bahno na dně - svět, voda - oblast slova, obmytí, očištění od hříchu, vzduch nad hladinou – oblast Ducha, Jeho vedení, inspirace, služba, boj, uctívání. Součástí jeho vyučování bylo vedení k důvěře Božímu slovu a ke křtu. Po večerech, kdy už skončilo naše společné společenství, se dával Václav k dispozici pro jednotlivce, kteří se chtěli spolu s ním modlit a snad všichni tam byli pokřtěni. Jednou z nich byla i moje třináctiletá sestra. Měla se však držet stranou, aby nějakým způsobem vyzrála, ale nechtěla moc poslouchat druhé. Nastala duchovní pýcha a přišel pád do světa. Vstoupila do manželství s nevěřícím a trvalo to řadu let, než se znovu vrátila k našemu Pánu.
Ale zpátky k našemu setkání. Václav byl večer ve velké stodole, tam se modlil a postupně byli k němu vysílání zájemci o modlitbu. Šel jsem tam za Václavem do tmy do stodoly, vedle velká hromada sena, před námi vůz žebřiňák naložený fůrou sena a v tom zbylém prostůrku jsme poklekli, modlili se, vydávali Pánu všechny oblasti našeho života. Václav na nás pokládal ruce a povzbuzoval. Součástí jeho služby byla častá vidění nebo proroctví od Pána. To všechno nás uvádělo do té Boží nebo neviditelné perspektivy. Nebyl problém být celé hodiny na modlitbách. Zakoušeli jsme Boží přijetí a objetí. Václav sám byl z toho dění hodně překvapený. Nečekal takový proud milosti Boží. Cítil se jako ten, co přispěl několika málo chleby a rybičkami a Pán Ježíš se toho ujal a nasytil zástupy. Mezi námi bylo několik těch, co ještě nebyli pokřtěni biblickým vodním křtem a u některých z nás by to byl problém i u jejich denominace, kde byli pokřtěni jako malé děti pokropením. Z Bible i ze svědectví dalších jsme v tom měli jasno, že křest podle Božího slova je na vyznání víry křtěného a to ponořením celého člověka do vody. Je v tom úžasná symbolika. Do vody jako do smrti s Kristem jde starý člověk, vstává tak, jak byl vzkříšen z mrtvých Kristus, nový člověk, čistý a připravený žít podle Boží vůle. Tak se tenkrát Václav rozhodl umožnit křest pro zájemce. Zároveň nás žádal o mlčenlivost, protože v té době ten, kdo někoho pokřtil, i když nebyl oficiálně uznaným duchovním, mohl být za to odsouzen na několik let do vězení. Náš křest měl být venku v rybníku a to také nebylo v té době u nás povolováno. Jediné místo v Československu, kde komunisté oficiálně povolili křtít v té době ve volné přírodě, bylo někde na Slovensku. I já se svou sestrou Aňou jsme se připojili ke skupince křtěnců.
Po půlnoci v Kunratickém rybníku jsme byli od Václava pokřtěni ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého. Nad rybníkem bylo vidět kopec Ortel a nad ním krásný světelný kříž - opět nádherná symbolika - Golgata s Kristovým křížem.
U nás to proběhlo jako s Korneliovým domem - všechno ve velké radosti a oslavování Pána. Museli jsme se docela držet, abychom naším hlukem nezpůsobili ve vesnici rozruch. Přišli jsme i odešli raději po jednom nebo po dvou. Opatrní jsme museli být po celou dobu. Němci před domem nám dávali slušné maskování, bez Boží ochrany by se to však neobešlo. Byla tam také služba přímluv za různé potřeby přítomných. Vzpomínám si jednoho večera na Václavovu výzvu, ať se hlásí ti, co potřebují uzdravení těla. Ozval jsem se také, že bych potřeboval uzdravit palec u pravé nohy. Měl jsem nehet, který občas zarostl do masa a způsoboval hnisavé místo u kraje. Musel jsem několikrát kvůli tomu na chirurgii, tam mi to vystříhávali, ale vracelo se to. Když jsem se lékaře zeptal, co s tím, řekl, že to je takový tvar palce. Byla období, kdy jsem kvůli tomu jako kluk pokulhával. Tenkrát se za to Václav s dalšími sourozenci ve víře pomodlili a můžu dosvědčit, že tento problém na mém těle jsem už nikdy řešit nemusel, už žádné hnisání kolem nehtu na palci! To tady píšu ke chvále našemu Pánu Ježíši, který uzdravuje. Tak, jak si použil Václava tenkrát, chce si používat také nás. Jsem moc vděčný Pánu za Václava. Byl zvláštní vyvolenou nádobou. Ne se vším, co později řekl, jsem se ztotožnil, ale vážím si ho za jeho odvahu jít na místa, kde je to hodně vidět, a deklarovat Boží pravdy před lidmi, kteří o to vůbec nestáli, za zaujetí pro evangelium Ježíše Krista.

Jan Němec,
prosinec 2020, Cvikov

Úrodná pôda...

Cesta do Izraela, príbeh 3.

Zatiaľ som v Izraeli nevidela pôdu , ktorú by Slovák nazval úrodnou. Pri pohľade na Bášan Slovák vidí samé kamene. Žid však vidí samú zeleň a nazýva ju úrodnou pôdou. Ako som už spomínala, v tejto krajine sa škála kvality pôdy pohybuje od úplného púštneho piesku, cez skaly, po pôdu sopečného krátera. Polovica Izraela je púšť, väčšinu ostatnej krajiny tvoria pohoria. Napriek tomu sú niektoré oblasti pokladané za veľmi úrodné, medzi nimi aj Bášan. A tak, ako je to s tými datľami pri Mŕtvom mori, aj všade inde ľudia nachádzajú aspoň nejaké využitie pôdy. Aj takej pôdy, nad ktorou by Slovač iba ohrnula nos. Takáto pôda si vyžaduje veľkú prípravu, kým sa stane skutočne úrodnou. Ale je to možné a v konečnom dôsledku je viac ako použiteľná.

Vedie ma to k uvedomeniu si, ako dobre sa máme a ako málo sme za to vďační. Ako sa nám veľmi rýchlo mnohé veci zunujú a stávajú sa pre nás štandardom. A potom posúvame hranice ďalej a ďalej. A navyše v čoraz kratšom časovom rozmedzí.

Tiež mi to pripomína, akí sme rozliční. Niektorí z nás sú ako úrodná slovenská pôda: krásna, hnedá, mäkká, úrodná. Vieme priniesť veľa úrody, dopestovať skoro hocičo. A takmer bez námahy. A ešte sme na to hrdí, akí sme šikovní. Asi to nie je našou zásluhou.

No iní z nás sú ako bášanská pôda, veľmi špecifickí, a niekedy na pohľad nepoužiteľní. Tiež za to nemôžeme. Ale môžeme s tým niečo spraviť.

Čistenie odpadových vôd pre závlahy...

Izraelčania zúrodňujú každý kus neúrodnej zeme...

Posledným, a vlastne najdôležitejším spoločným faktorom pre pôdu je, že je plne závislá od dažďa. V tomto sme jej všetci veľmi podobní. My na Slovensku máme dostatok zrážok. V Izraeli sú závislí od zavlažovacích systémov. Ale všetci vodu potrebujeme. A len čo stratíme napojenie na dážď, na zavlažovací systém, stávame sa úplne nepoužiteľnými. A keď stratíme kontakt s Tým, ktorý je živou vodou, strácame na hodnote. Vysycháme. Zdroj máme stále k dispozícii. Je len na nás, či naň ostaneme napojení a budeme prinášať tridsaťnásobnú, šesťdesiatnásobnú alebo až stonásobnú úrodu.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Svědectví

Pána Ježíše jsem přijal jako dvanáctiletý na evangelizaci týmu Billyho Grahama, když v krátké době uvolnění někteří jeho spolupracovníci mohli navštívit Československo. Musím říci, že na poslední chvíli - díky novému Pánu svého života jsem byl uchráněn mnohého svodu, který by na mne čekal v letech dospívání. Křest a vstup do sboru přišel až v 19 letech, a to jsem se už ubíral zpod ochranných křídel rodiny a sboru do Brna na vysokou školu. Ten životní předěl ale vynesl navrch spoustu nevyřešených otázek dalšího směřování víry. Najednou nebylo všechno jasné.

Václav Lamr *(25. dubna 1943 – 17. prosince 2020)*
- český výtvarník, básník, aforista a osobnost evangelikálního hnutí

Velkoměstský sbor mé církve, kam jsem začal chodit, zval do sdružení mládeže kromě domácích i externisty, a jedním z nich byl právě Václav Lamr – ne již úplně mladý, svobodný umělec, člověk pro Krista zapálený. Celovečerní program, doprovázený názornou grafikou, si bral několikrát za rok. Když se uzavíral školní rok, Václav Lamr v závěrečné anketě o tři nejlepší programy obsadil dvě první místa - třebaže jeho spiritualita byla v některých směrech odlišná. Vnímal jsem jeho projev, byl neostýchavě osobní, erudovaný, ale ne povýšený, poutavý a praktický. Uvnitř jsem cítil, že za tím je něco skrytého uším, přítomnost někoho vyššího, kdo přesto může sídlit přímo v člověku a vést jeho slova i činy. Až se mi vyjasnilo, že tím někým je Duch svatý a i když jsem z dobové literatury přijímal ujištění, že vše v kapitole Ducha se již v mém životě stalo, věděl jsem, že ne, že Václav má něco, co chci mít taky. A tak jsem se „přivinul k vozu tomu" (Sk 8, 29). Sporadicky jsem navštěvoval Václavovo společenství, v té době ilegální a represím vystavené.

Ani to mi nebylo vzdálené, můj domovský sbor represemi prošel počátkem 60. let, a to takovými, že většina tátů od rodin, včetně kazatelské, seděla ve vězení, a chlapečci pětiletí si na procházce ze sborového dne sdělovali: „Tamhle je basa, kde sedí můj tatínek." Ve Václavově domovském společenství to zašlo ještě dál, a nedlouho před kolapsem minulého režimu bratr, který stál v čele, zaplatil životem při inscenované dopravní nehodě. Navzdory takovým hrozbám se tamní věřící nebáli a v jejich radostném kruhu jsem čerpal sílu a nadšení pro službu Kristu. Křest Duchem jsem při vzkládání Václavových rukou přijímal už ne sám, ale v kruhu ekumenicky rozšířené mládeže sboru, kde jsem prožil obrácení. Mohu-li sledovat další cesty Ducha, vybaví se mi na dalších cestách té prvokřtěné skupinky celá řada rodin a jednotlivců: budoucích kazatelů, evangelistů, a nechyběly ani kulturní celebrity. A také inspirace typu „nedělní škola pro děti založená v římskokatolické církvi" – hle, jaká kreativita Ducha! Nebylo v této linii Ducha žádné oddělování a pyšné vzpínání se proti spolubratřím, ale poctivé sborové zapřažení k užitku celého Kristova těla. To mne ujišťuje v tom, že když Václav, symbolicky řečeno, zapaloval ohně pod kotly parních lokomotiv, aby se rozjely a táhly, sloužil věci Ducha Božího.

Pánu díky, přidám ještě, že nad smutečním oznámením mi žena sdělila, že i ona má stejnou zkušenost a stejné hodnocení.

Jiří Kouba

Skutečný příběh

Když jsem studoval na umělecké škole v Brně (1960-64), znal jsem skupinu amatérských speleologů, kteří prozkoumávali jeskyně v Moravském krasu, které nejsou přístupné veřejnosti. V oblasti blízko Blanska se nalézá přes tisíc jeskynních prostor. Ale jen malé procento je přístupné veřejnosti. Tito spolužáci se jednoho dne vrátili z průzkumné cesty do podzemí. Bylo na nich poznat, že prožili závažnou, téměř tragickou zkušenost. Vlezli do jedné chodby ve skále v lesním údolí krasu a po nesnadném průlezu podzemními chodbami vešli do nádherné, krápníky ozdobené jeskyně. Z toho objevu se však neradovali dlouho. Zjistili, že si cestu během průlezu přestali důsledně značit a stopy si pošlapali. Z jeskyně totiž vedlo množství různých chodeb a komínů a oni si se zděšením uvědomili, že nevědí, kterou cestou se mají vrátit na povrch. Navíc při průlezu jedním svislým komínem ztratili důležitou svítilnu a byli odkázáni na slábnoucí světlo baterek. Věděli, že musí ihned, dokud mají ještě světlo, najít cestu zpět, jinak zahynou. Protože o nich nikdo na povrchu nevěděl a neměli možnost volat o záchranu, byla jejich situace beznadějná. Jedinou nadějí pro ně bylo slábnoucí světlo. Čas jim tuto naději pomalu ukracoval. Bylo jich pět. Rozdělili se na dvě skupiny a vstupovali postupně do chodeb, aby našli onu JEDINOU cestu, kterou se mohou zachránit. Měli spoustu možností a cest, ale věděli, že většina chodeb se ztrácí v beznadějném bludišti kolem a míří do propasti. Vraceli se z průzkumů chodeb se vzrůstajícím vědomím marnosti. Začali propadat panice a strachu. Mezitím se na smluvené místo v údolí dostavil jejich další kamarád. Na poslední chvíli odřekl účast na expedici do podzemí, a proto s ním už nepočítali. Náhle se v nějaké předtuše rozhodnul jet stopem za kamarády. U jedné z děr do skály našel batohy kamarádů. Věděl, že jsou v podzemí, a proto rozdělal oheň a uvařil večeři. Potom však pojal podezření, že se přátelům něco stalo. Se svou silnou baterkou vstoupil dovnitř. Aby nezabloudil, jistil se červenou šňůrou, a sledoval čerstvé stopy v blátě chodby. Potom slyšel i jejich hádky a křik. To ho také orientovalo při cestě do bludiště v podzemí. Ztracení průzkumníci si na chvíli sedli dohromady, vypnuli světla, aby je šetřili, a vzrušeně hovořili, co dál. Ve chvíli beznaděje uslyšeli padání kamení a SVĚTLO v odlehlé, nenápadné straně jeskyně. To byla ta cesta záchrany. Jejich kamarád je tak zachránil v pravou chvíli. Pod jeho vedením a pomocí červené orientační šňůry vyšli napovrch a podivili se, že je již večer. Strávili v podzemí mnoho hodin. Radovali se, že jsou živi a zdrávi.

Tento skutečný příběh nám ukazuje na několik zásadních skutečností. Tato skupina měla v podzemních prostorách výběr z velikého množství cest, možností a různých směrů. Oni však věděli, že musí najít tu JEDINOU cestu, kterou se mohou dostat z dočasného pobytu v jeskyni na povrch. Také i my máme mnoho možností ve svém životě. Věděli, že jejich světla, tak jako i náš život, má velmi krátké, časové omezení, které nám Bůh poskytuje v délce našeho života. V tomto světě se nám nabízí veliké množství cest, idejí, náboženství a systémů. Jen jediná cesta je však řešením a cestou záchrany. Tento příběh nám také jasně ukazuje, že se člověk sám nezachrání svojí silou. Člověk se nevytáhne za vlastní vlasy z bahna a z jámy, a proto potřebuje záchranu z vnějšku. Potřebuje zachránce. Tímto zachráncem je Pán Ježíš Kristus, Spasitel světa a národů. On řekl: „**Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života" (J 8, 12).**

Toto vyprávění svých přátel jsem zapsal jako svědectví pro lidi v tomto světě. Připomíná mi mou cestu hledání pravdy, cesty a směru. Dokud jsem se nesetkal s živým Ježíšem, bylo to bloudění. On je víc než filosofie a náboženství. Pokud potřebuješ nalézt záchranu ve svém životě a tento příběh se podobá nápadně tvému marnému hledání, napiš na e-mailovou adresu Rozsévače (je v tiráži).

Ježíš řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda a Život, nikdo nepřichází k (Bohu) Otci, než skrze mne" (J 14, 6).

Václav Lamr

Za statečným umělcem a evangelistou

Život, jenž kořeny měl v nebi
a na zemi svůj konal běh,
znal, co je lidem zapotřebí
a hrot útoků poznal všech,

život, jenž nesl slovo Pána
a neúnavně sloužit znal,
jemuž nadání byla dána
a rozvíjet je dal mu Král,

život, jenž neskončil se smrtí
a nyní kvete bez bolu:
koho smrt druhá nerozdrtí,
bude s ním navždy pospolu.

Proti té hrozbě smrti věčné
sešli nám, Pane, další z řad
podobných, sílně nekonečné,
jež bude dál se rozsévat.

Ať služba, kterou štětcem, perem,
modlitbou, hlasem dávat znal
a v utrpení kolikerém
tak věrně konal, co chce Král,

se zhodnotí a vydá sémě
v zástupu mnohých spasených
i v směru, jímž jde naše země,
již příliš často svedl hřích.

Dík, Pane, za to žití věrné -
a rodinku plň nadějí
na radosti pak nepřeberné
a na setkání přenádherné,
jemuž vstříc svatí kráčejí.

Ivana Kultová

„Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty i tvoj dom."

Aj ja verím v toto biblické zasľúbenie a nieto dňa, aby som o to neprosila môjho Pána. Viem, že **On má na všetko svoj čas a svoj spôsob**, ale **netrpezlivosť môjho srdca je zrejmá**. A tak sa skúmam, čo môžem urobiť ja?

Keď pred skoro dvadsiatimi piatimi rokmi Pán Ježiš radikálne zmenil môj život, dve z mojich troch detí boli už plnoleté. A ja som musela v pokání vyznávať, že som ich neviedla k Bohu, napriek známosti, ktorú som mala. Myslela som si, že môj „**usporiadaný**" život je im dostatočným príkladom. **Ako veľmi som sa mýlila**! A aj keď sa potom Boh začal dotýkať ich životov, ich cesta k Bohu viedla a vedie rôznymi úskaliami, ktoré by možno neboli také, keby boli mali iný príklad od útleho veku. Možno... Neviem... Viem, že Pán Boh má na všetko svoj čas a svoj spôsob a že môže „šmahom ruky" urobiť aj z ateistu horlivého kresťana. Predsa však chcem po mojej osobnej skúsenosti položiť na srdce najmä mladým kresťanským rodičom otázku:

Máš na zreteli Boha, pokiaľ ide o tvoj dom, a vedieš vlastnú domácnosť k Bohu?

Pred časom ma veľmi zaujal článok C. H. Mackintosha, Božieho služobníka, kde pou-

kázal na to, že **aj keď sa milosť nedá zdediť, kresťanský otec môže** počítať s Božou pomocou pre svoje deti – a je povinný ich vychovávať pre Boha. Jednoducho **prikáže svojim deťom a svojmu domu, aby zachovávali cestu Hospodinovu. Človek, ktorý dokáže toto prikázať svojmu domu, je hodný Božej dôvery.** Tak, ako napríklad izraelských rodičov (2. Mojžišova 10, 8 – 9) ani nenapadlo, že by mali pre seba vyhľadávať niečo iné ako pre svoje deti. Netúžili pre seba „po Kanaáne" a pre svoje deti „po Egypte". To by bolo nemožné. Vedeli, že Božia výzva pre nich takisto platí aj pre ich deti. Je jasné, že nemôžeme deti so sebou vziať do neba ako Izraeliti svoje deti do Kanaánu. IBA BOH môže naše deti urobiť spôsobilými pre NEBO. Rodičia však môžu svoje deti vychovávať VIEROU... A nie je to iba naša povinnosť, ale je to naša svätá výsada, že to môžeme robiť. Preto ak je cieľ výchovy našich detí a aj náš život zreteľne SVETSKÝ, potom ich PONECHÁVAME VO SVETE. Ak je náš život jednoznačne NEBESKÝ, tak ich VYCHOVÁVAME PRE NEBO (samozrejme, pokiaľ to záleží na nás). Sme povinní viesť svoje deti k viere, trebárs ich nemôžeme obrátiť. A Boh iste požehná naše úsilie.

Aktuálna je výzva pre všetkých rodičov: „VARUJTE SA zanechať svoje deti v EGYPTE!" Ak nie si verný Bohu v správe svojho domu a zanecháš svoje deti v Egypte v zlej hodine, môže sa stať, že ich srdcia budú hluché k napomínaniu a silne priviazané k tomu EGYPTU, v ktorom ich zanechala tvoja nedôslednosť a slabosť. Kresťan sa musí pozerať na svoje dieťa ako patriace KRISTOVI, a preto je povinný ho vychovávať v očakávaní na Boha s plnou istotou, že Boží výsledok sa dostaví. Ale len ak žijem podľa Božej vôle. Deti sú dobrí pozorovatelia a veľmi skoro objavia, akí ich rodičia skutočne sú. Nevytvárajú si o nich úsudok podľa ich modlitieb a slov, ale podľa **ich skutkov**. Tým, že poslúchnem Písmo, budem viesť svoju domácnosť tak, ako to Písmo požaduje. Požehnanie však nemôžem dosiahnuť, ak v neho v srdci neverím.

Aj ja vyzývam seba a všetkých kresťanských rodičov k modlitbám za svoje deti a za to, aby sme boli schopní VIEROU spravovať svoj dom tak, ako to Písmo požaduje.

Aby naše deti neutiekli „do Egypta" – alebo aby sa z neho vrátili – a aby sme v nastávajúcej dobe mohli aj v tejto oblasti zažívať nové veci.

E. Böhmerová

Jen kvůli této Boží milosti...

(...dokončení ze str. 2)

Ahoj, já jsem Matouš, pro většinu lidí ale Maty. Vyrůstal jsem v katolické rodině, takže jsem vždy nějak pasivně věděl, že někteří lidé věří a někteří ne. Já jsem nevěřil a celkově jsem nic v tomhle ohledu ani vůbec neřešil, bylo mi to jedno. Jediné, co jsem věděl, je, že každou neděli musím jak na potvoru brzo vstávat a jít do kostela. Někdy mi to vadilo hodně, někdy málo, ale vyvážené to nebylo, nebojte. Spíš se mi nechtělo. Co se týče mě a toho, jak jsem se choval, tak si myslím, že si to dokážete všichni velmi dobře představit. Druhý stupeň základní školy. Klasický začátek puberty a následně puberta. S klukama jsme dělali jen neplechu a na všechno jsme nadávali a učitelé jsou opruz a co budeme dělat po škole a co si zahrajeme na počítači. Prostě jsem moc hodný nebyl. Rok 2016, někdy v 9. ročníku, za mnou přišla spolužačka (Lili) a řekla, ať přijdu na „Mladej volant" (dorost). Nemám nejmenší tušení, co jsem si myslel, že to je, ona mi to asi tehdy trochu vysvětlila, a ani nemám tušení, co se mi honilo hlavou, ale řekl jsem ano (překvapivě). Chodil jsem na MV, byla to sranda. Myslím si, že Bůh na mně už tou dobou pracoval, proto si taky myslím, že to byl tak dobrý čas. Rok 2017 - 12. dubna byl tady u nás ve sboru koncert kapely Divine Attraction a na konci toho vystoupení měl jejich hlavní zpěvák Cory takový proslov a poté takovou výzvu pro nás v publiku, že kdo chce přijmout Boha. Tak jsem zvedl ruku. Někteří z vás si uvědomili, že už jsou to 3 roky od toho, co jsem uvěřil. Možná je to dlouho, možná ne, ale co chci k tomuhle říct, je jediné. Za ty tři roky jsem prošel několika zkouškami a některé se mi podařilo zvládnout a některé ne, ale o tom teď nechci mluvit. Co chci říct je, a to je, si myslím, největší změna v mém životě, že když jsem neuspěl a zhřešil jsem, tak jsem se nakonec vždy mohl vrátit za Bohem. Nezáleží na tom, jak moc jsem zhřešil, tak jsem mohl litovat svých hříchů a mohl jsem Mu je odevzdat a nemusel jsem je nést na zádech, protože to už Ježíš vskutku udělal.
A jen kvůli této Boží milosti tady dnes můžu být.

Matouš K. (svědectví při křtu - září 2020)

Modlitba po křtu - Jan.....Noemi.....Lukáš.....Vendula.....Matouš.....a Elen

Vždy se objevilo něco, co sesadilo Boha na nižší příčku...

Narodila jsem se do věřící rodiny, takže mě doma od malička vedli k Bohu. Chodila jsem do besídky, do Awany, na „Volant" (mládež sboru), domácí skupinky, jezdila jsem na tábory. Nikdy jsem o Jeho existenci nepochybovala a byla jsem si tím natolik jistá, že mi nedělalo problém na základní škole ve vyučování před celou třídou říct, že v evoluci nevěřím a že je to podle mě ptákovina. V životě jsem občas zažila chvíle, kdy jsem pocítila Boží blízkost, ale nikdy jsem u Něj dlouho nevydržela. Vždycky se objevilo něco, co sesadilo Boha až na druhou nebo ještě nižší příčku v mém žebříčku hodnot. Po příchodu na střední školu jsem myslela na spoustu věcí, jen ne na Boha. Začalo se to projevovat. Měla jsem pocit, že nevím, proč jsem na světě, a když se mě vedoucí skupinky zeptala na smysl života, nedokázala jsem jí odpovědět... Jejím byl Bůh, a to jsem tehdy nedokázala pochopit. Cítila jsem se méněcenná a prázdná. I když jsem měla a mám v okolí spoustu milujících podporujících lidí, jejich názor jsem nechtěla slyšet. Cokoliv mi řekli, jsem nepřijímala. Obklopovala jsem se nevěřícími lidmi, kteří tu byli pro mě, aby mě podpořili. Ale na druhou stranu v dnešní době je přece „populární" mít depku, takže v tom neviděli hlubší význam. Na konci prváku přišla karanténa a období bez jakéhokoliv rozptýlení. Každý den začínal brekem u zrcadla a spát jsem chodila také v slzách. Změnilo se to až v den mých narozenin, který jsem strávila se svými věřícími kamarády. Povzbudilo mě to a od té doby jsem na svět koukala jinak. Po pár dnech mi došlo, že už myslím na úplně jiné věci a celkově jsem mnohem pozitivnější. Dokonce natolik, že jsem s chutí šla na nedělní shromáždění. Při chvalách jsem se potichu pomodlila, aby ke mně kázání promluvilo. A opravdu. Kázání bylo jako pro mě, aktuální a konkrétní. V tu chvíli jsem si uvědomila obrovskou Boží blízkost a vyslyšenou modlitbu. Věděla jsem, že to je ono, to, co chci ve svém životě. Začala jsem pravidelně trávit čas s Bohem. Změnil můj život od základů a dal mu smysl. Už vím, že jsem Boží dítě.

Vendula K. (svědectví při křtu - září 2020)

S Marekom Sonogom o koučingu...

Ahoj, Marek. Ďakujem, že si bol ochotný odpovedať na moje otázky. Myslím, že téma, o ktorej sa budeme rozprávať, je veľmi zaujímavá. Nedávno si sa začal venovať koučingu. Čo to teda ten koučing je?

Koučing je štruktúrovaný rozhovor, pri ktorom sústredene počúvam človeka a potom mu kladiem rôzne otázky, ktoré mu pomôžu danú vec/problém uvidieť z iného uhla. Je to, akoby sme človeka zobrali helikoptérou hore a pomohli mu vidieť danú vec z nadhľadu. Často sa to mýli s terapiou, ale koučing nedáva rady. Ja sa iba pýtam a klient pomocou tých otázok nájde to svoje riešenie pre svoju situáciu. Som presvedčený, že každý máme v sebe svoje zdroje, Ducha Svätého, len niekedy sme zacyklení vo svojich problémoch a potom dobre cielená otázka pomôže vyjsť z toho von. Každý z nás vie, čo má robiť, len niekedy potrebujeme pomoc, aby sme tú cestu v sebe objavili. Často nám chýba taký silný rozhovor. V koučingu človek zažije, že ho niekto veľmi pozorne počúva, dáva pozor a položí mu tú správnu otázku, a potom príde ten moment uvedomenia „Ahaaa".

Čo si robil predtým, ako si sa začal venovať koučingu?

Bol som misijným pracovníkom cirkvi. Dlhodobo som sa venoval deťom a mládeži na sídlisku v našom DEPO klube v Poprade. (Predtým, ako som začal robiť v cirkvi, som bol profesionálnym vojakom.) Potom som začal úzko spolupracovať s programom Život bez závislosti. Chodili sme po školách a robili prevenčné prednášky. Po niekoľkých rokoch som začal mať vnútorný pocit, že potrebujem rásť.

Ako si sa ku koučingu dostal? Povedz nám, prosím, niečo o sebe a o tom, ako si stal koučom.

V tej dobe začala naša cirkev iniciovať F-mod, bolo to pre mladých kazateľov, ktorí skončili školu. Išlo o mesačný program zameraný na ich rozvoj a prípravu do služby. Na jednom takom predĺženom víkende sme mali profesionálneho kouča, ktorý nás koučing učil. A mňa to úplne nadchlo. Vedel som, že toto chcem robiť. Keď prišlo zakladanie zborov, vznikla potreba, aby súčasťou týchto tímov bol kouč. Najprv som absolvoval jeden seminár a potom som išiel do Bratislavy na ročný kurz. To bolo zaujímavé, lebo keď som sa prihlásil, tak mi vedúci toho kurzu volal a pýtal sa ma, kto som, čo som. Hneď som mu povedal svedectvo, že pracujem v cirkvi a že by som to chcel využívať vo svojej službe. Bol z toho nadšený a dal mi 50-percentnú zľavu. Po kurze som sa rozhodol, že chcem získať ešte medzinárodný certifikát. Lenže taký kurz stál 2 000 eur. Aj tu sa mi stalo to isté, čo predtým, že keď som im povedal, že pracujem v cirkvi, povedali, že mi dajú zľavu a že by som to mohol zaplatiť postupne, nie naraz. Išiel som sa poradiť s Jožkom Brencusom (zo Života bez závislosti) a on mi povedal: „Ideme do toho." Ja mu hovorím: „Nemáme peniaze." On mi na to: „Keď to Boh bude chcieť, postará sa o to." Povedal som dobre a na kurz som sa prihlásil. Kurz sa začal, zaplatil som prvú splátku. Medzitým som sa stretol s jedným mužom z nášho zboru a rozprával som mu o klube Depo, kde už deti veľmi nechodia, a o tom, že som si začal robiť kurz koučingu. A on mi na to povedal, Marek, dobre, že hovoríš, už vyše týždňa sa modlím, Boh mi požehnal balík peňazí a ja neviem, kde ich mám dať. A daroval mi sumu, ktorá úplne pokryla náklady na kurz. Veľmi ma to povzbudilo. Akoby mi Boh povedal, mám s týmto a s tebou plán. Som v tom s tebou.

Čo robíš dnes? Ako ťa Boh používa ako kouča? Ovplyvnilo ťa to aj v osobnom živote?

V komunikácii doma v rodine som sa úplne zmenil. Takmer vôbec neradím. Veľa počúvam a pýtam sa. Mám skúsenosť s koučovaním môjho syna. To bolo silné. Prihlásil som sa aj do Digitálnych stratégií ako e-kouč a tam sa teraz realizujem. Od začiatku septembra roku 2020 som tiež zamestnaný na polovičný úväzok v cirkvi ako kouč pre našu cirkev. Teda využívam koučing aj v cirkvi, aj v programe Život bez závislosti.

Robíš koučing iba pre cirkev, alebo aj súkromne?

Prioritne pre cirkev, ale aj súkromne, ak niekto potrebuje pomoc. Otvoril som si živnosť. Pretože keď ma oslovili neveriaci ľudia a povedal som im, že to je zadarmo, neverili mi. Takže to potrebujem mať aj takto profesionálne. Ak to teda nie je pre cirkev alebo pre Život bez závislosti, robím aj platený, súkromný koučing. Ale je to skôr okrajová záležitosť. Mám na to aj stránku.

Ako to funguje v praxi? Vedenie cirkvi ťa vysiela, alebo ťa oslovujú jednotliví ľudia zo zborov?

Mojím snom je, aby to mohol využívať každý z cirkvi. Pracujeme na tom, aby sme túto platformu vytvorili. Zatiaľ to robím skôr pre pracovníkov cirkvi a tímy, ktoré zakladajú zbory. To znamená, že kazatelia a pracovníci cirkvi boli oslovení, dostali túto možnosť a tí, ktorí sa mi ozvali, s tými pracujem. Snažíme sa aj o to, aby každý pracovník cirkvi prešiel takýmto koučingovým procesom.

Aha, takže ja som napríklad člen tímu, ktorý zakladá zbor, takže by som ťa mohla osloviť na rozhovor? Mohol by to urobiť aj baptista, ktorý je členom už existujúceho zboru? A s čím sa ti môže ozvať – musia to byť problémy, s ktorými si nevie dať rady v zborovom živote, teda sa týkajú cirkvi, alebo to môžu byť jeho súkromné ťažkosti? Mohli by sme povedať, že robíš kresťanský koučing?

Neexistuje nič také ako kresťanský koučing. Koučing je iba nástroj. Teda sa robí úplne rovnako, či sa týka sekulárnej, alebo cirkevnej témy. Výhoda je len v tom, že som kresťan a rozumiem duchovným veciam, preto môžu mať ľudia pocit, že ich chápem a môžu sa cítiť bezpečne, keď rozprávajú o svojej viere.

Platí však, že ľudia, či už členovia cirkvi, alebo jej pracovníci, sa mi môžu ozvať s akýmkoľvek problémom. Koučujem napr. jedného človeka a riešime s ním, že by chcel schudnúť a nedarí sa mu. Nie je napr. ani nutné mať konkrétnu tému. Sú totiž otázky, ktoré takýto rozhovor pomôžu začať. A aj takýto na začiatku neurčitý rozhovor, ktorý vychádza z intuitívnej potreby niečo v sebe nájsť, končí veľmi úspešne.

Znie to výborne, Marek! Veľmi sa z toho teším. Zdá sa mi to ako perfektný nástroj na budovanie duchovnej a emocionálnej zrelosti.

Koučing odhaľuje, či má človek záujem na sebe pracovať, alebo nemá. Pretože rastieme vtedy, keď máme vnútorný záujem, nie vtedy, keď nás do toho niekto tlačí. Keď čakáme na to, kým sa o nás niekto postará. To sa mi na koučingu páči, že neradí, nemanipuluje, neovplyvňuje svojím názorom. Je to postavené na slobode, rešpekte. Si nástroj, vďaka ktorému ten druhý nájde odpovede na svoje problémy. Koučing je preto iba pre tých, ktorí chcú a hľadajú. Sú tam sami za seba.

Ďakujem ti, Marek, za tento rozhovor. Verím, že to našich čitateľov alebo ich blízkych osloví a využijú túto možnosť. Ako ťa môžu kontaktovať?

Môžu ma kontaktovať cez moju stránku: www.koucing-poprad.sk , alebo cez email: sonogamarek@gmail.com

Rozhovor s M. Sonogom (BJB Poprad) pripravila Ráchel Orvošová

Bůh nás zve

Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat; vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec (Žd 11, 8–9).

Křesťanská víra není soubor pouček a nařízení, ale osobní vztah důvěry. Bůh důvěřuje nám, že přes všechny komplikace nakonec dobře použijeme to, co do nás vložil. A zve nás, abychom důvěřovali Jemu. Je to výzva.

Odvaha risknout to

Věřit Bohu znamená přijmout tuto výzvu a vydat se s ním na cestu. To vyžaduje odvahu vyrazit do neznáma, bez vlastního zajištění. Odvahu risknout to a spolehnout se na Boží jištění, na to, že On cestu zná a dovede mě do cíle. Je to dobrodružství.

Neboj se! Zkus to!

Žít z víry přináší i dílčí Boží výzvy, kdy nám říká: „Neboj se! Zkus to! Se mnou na to máš." Uvěřím mu a přijmu jeho výzvy?

P. S.

Ako vzniká všeobecná nenávisť

24. 9. 2020
Je krásne štvrtkové popoludnie. Služba na linke 212 prebieha prekvapivo hladko. V istom momente, keď som svižne odchádzal zo zastávky, aby som stihol zelenú na blízkej križovatke, spozoroval som cyklistu. Chcel ma predbehnúť, ale pribrzdil a mávnutím rukou mi naznačil, nech idem, a v tesnom závese ma nasledoval.
Spontánne som mu cez otvorené okienko gestom poďakoval a vpálil do križovatky. Lenže v strede križovatky je kríženie môjho elektrického vedenia a o niekoľko metrov ďalej výhybka – miesta, kde musím ísť pomaly. Preto som v križovatke pribrzdil. Ale to môjho cyklistu nahnevalo. Začal kričať, prečo brzdím. Hneď ako sa dalo, som šliapol na plný plyn. Na ďalšej zastávke ma dobehol, zastal pri okienku, napľul mi do tváre s výkrikom: „Načo brzdíš, ty debil, na to som ťa pustil?!" „Ale veď ja musím, kvôli..."
Druhý pľuvanec už zachytilo svižne privreté okienko. Vyšportovaný značkový drak šliapol svalnatými nohami do pedálov a odsaganoval sa do vrchu pred nami.
Práve bolo zasiate veľmi kvalitné zrno nenávisti, všeobecnej nenávisti.
Pretože inú historku si vypočujú cyklisti, inú vodiči. A tak všeobecná nenávisť medzi tábormi cyklistov a vodičov môže bujne rásť. A potom už stačí, aby hocijaký cyklista stretol hocijakého vodiča – a bez toho, aby sa spoznali, opantá ich vzájomná nenávisť – dá sa to zastaviť?
Pritom netreba nič iné, len si so záujmom vypočuť, prečo ten druhý robí také, pre mňa nepochopiteľné veci, ktoré ma zdržujú.
Ruku na srdce – koľkokrát som na niekoho, hoci len v srdci, alebo práve v srdci, napľul? A to len preto, že mu nerozumiem, alebo preto, lebo nosí košeľu z „nepriateľského" tábora, a to bez osobnej skúsenosti s dotyčným. Dá sa to zastaviť?
Dá. Len musím chcieť a mať úprimný záujem o pribrzdeného iného, záujem o „nepriateľa". Si myslím.
Máš takého nepriateľa?
Tak čo, skúsime to?
Pretože *tikun olam* – snaha o nápravu sveta – v tom, čo môžem ja ovplyvniť, je aktuálna stále. Tu ide o nápravu, v ktorej sa Boh pridá ku mne, na rozdiel od inej nápravy – Božieho vykúpenia, ku ktorému sa môžem pridať ja. Aj to si myslím.

Tk

Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní knihy Zápisky z trolejbusu 2 (Porta libri, 2020), www.porta.sk

Stavaj na pevnom základe

5. marec 2021 – Svetový deň modlitieb pripravený ženami z Vanuatu

Krajinou, za ktorú sa prvý piatok v marci bude modliť celý kresťanský svet, je Vanuatu - krajina, o ktorej málo vieme a kam sa asi nikto z nás nechystá cestovať. A to nielen preto, že pandémia sa ešte vždy neskončila, ale hlavne preto, že tento „turistický raj" je od nás veľmi ďaleko. Vanuatu je tropické súostrovie v tvare Y nachádzajúce sa v južnom Pacifiku. Severne od Vanuatu sú Šalamúnove ostrovy, južne Nová Kaledónia, na východe Fidži a na západe Austrália. Port Vila, hlavné mesto, leží na ostrove Efaté. Vanuatu (predtým Nové Hebridy) bolo britsko-francúzskym kondomíniom a nezávislosť získalo až v roku 1980.
Ak ste už o Vanuatu počuli, je to pravdepodobne v súvislosti s klimatickou krízou. Podobne ako Kiribati či Tuvalu alebo Marshallove ostrovy je táto ostrovná krajina ohrozená stúpajúcou hladinou oceánov a čoraz ničivejšími cyklónmi.
Je nespravodlivé, že obyvatelia Vanuatu, ktorí žijú veľmi skromne z toho, čo si sami dopestujú, a preto ničím neprispeli ku klimatickej kríze, budú jej prvými a najviac postihnutými obeťami. Ostrovy navyše často zažívajú zemetrasenia a sopečné erupcie.
To kľúčové, čo by sme mali vedieť, je, že pre Vanuatčanov je zem tým, čím je pre dieťa matka. Vzťah k zemi tvorí základ identity a duchovnej sily vanuatských žien. Ich hlasy a príbehy sa k nám prihovárajú prostredníctvom liturgie, ktorú pripravil Vanuatský výbor Svetového dňa modlitieb. Pozývajú nás, aby sme sa sústredili na podobenstvo v evanjeliu Matúša 7, 24 – 27 o dvoch staviteľoch. Už chápeme, že výber miesta na postavenie domu je pre ľudí na Vanuatu veľmi dôležitý.
V Ježišovom príbehu múdry človek stavia svoj dom na pevnom základe – na skale, a preto ho nezničia ani lejaky, ani víchrica. Vieme, čo je tým základom? Odpoveď môžeme nájsť v Ježišovej kázni na vrchu, zaznamenanú v piatej až siedmej kapitole Matúšovho evanjelia.
Milujte svojich nepriateľov a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú. Nezhromažďujte si poklady na zemi. Nebuďte ustarostení o svoj život, čo budete jesť a piť, ani o svoje telo, čo si oblečiete. Nesúďte, aby ste neboli súdení.
Múdrosť človeka, ktorý stavia dom, spočíva v tom, že počúva Božie slovo a riadi sa ním vo svojom živote.
Aj my si však musíme položiť otázku: „Aký dom chceme postaviť? Na akom základe chceme budovať svoj domov, svoju krajinu? Hľadáme na prvom mieste Božie kráľovstvo?"
Pozývame vás, aby ste sa v piatok 5. marca 2021 pripojili k ženám, mužom i deťom z Vanuatu a ku kresťanom celého sveta v ich modlitbách, prosbách a vďakách. Viac o Svetovom dni modlitieb sa môžete dozvedieť na webovej stránke SDMSlovensko.

J. Cihová
www.sites.google.com/site/sdmslovensko

Obrázok Vanuatského výboru SDM

Ženy vo Vanuatskom výbore SDM sa modlia, aby ekumenické vzťahy, ktoré zažívali počas požehnanej spolupráce pri príprave programu na rok 2021, šírili ich hlas do celého sveta. Pre mnohé ženy, ktoré sa zúčastnili na procese tvorby programu, to bola ich prvá ekumenická skúsenosť.
Túžbou výboru je rozvíjať iniciatívy na pomoc mladým ženám na vidieku vytvorením pracovných a vzdelávacích príležitostí. Dúfajú, že prispejú k tvorbe zdravotných programov zameraných na pôrodnícku starostlivosť, zdravie detí a liečbu onkologických ochorení.
Výbor je vďačný Bohu za to, že Vanuatu úspešne zvládlo kľúčové momenty histórie, ako bolo zrušenie otrockej práce a koloniálnej vlády. Vanuatčania sú odhodlaní budovať budúcnosť pod vedením Všemohúceho Boha, od ktorého závisia ich životy, a hrdo vyhlasujú, že vanuatský národ stojí na Skale vekov, ktorou je Kristus kráľ.

Aj vzťah je dar

Pán Ježiš v Kázni na vrchu prikázal toto: *„Keby si teda prinášal dar na oltár a tam by si sa rozpamätal, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a odíď; najprv sa zmier so svojím bratom a až potom príď a obetuj svoj dar“* (Mt 5, 23 – 24).
Max Lucado v jednej zo svojich kníh reagoval na túto myšlienku slovami: „Pokiaľ mi je známe, toto je jediné miesto, kde nám Boh hovorí, aby sme uprednostnili človeka pred Ním samým.“ Ale v skutočnosti to nie je tak. Pán Boh len chce, aby žili ľudia medzi sebou v pokoji, bez hádok a hnevu, aby naše vzťahy boli preteplené láskou a porozumením, a tým sme dali Jemu česť a chválu ako dar. Je pravdou, že v dnešných časoch už nechodíme obetovať hmotné dary, ako to robili príslušníci izraelského národa. Chodíme do zhromaždenia, kde prinášame dar chvály a oslavy Boha spevom, modlitbou a zvestovaním Jeho slova. Tvárime sa zbožne, milo, ale čo zostalo doma? Aké sú tam vzťahy?
Proti koľkým ľuďom prechovávame horkosť v srdci, hnev, zlosť či dokonca nevraživosť? Božie slovo vyzýva: *„Teraz však aj vy zhoďte zo seba všetko: hnev, rozhorčenie, zlobu, rúhanie... vezmite na seba milosrdný súcit...“* (Kol 3, 8; 12).
Chodíme aj k Večeri Pánovej. Aj pri nej znie výzva: *„Preto ktokoľvek by nehodne jedol chlieb alebo pil kalich Pána, previní sa proti telu a krvi Pána. Nech teda skúma človek sám seba, a tak nech je z chleba a pije z kalicha. Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, je a pije si odsúdenie“* (1Kor 11, 27 – 29).
Nehodné jedenie a pitie! Čo všetko zahŕňajú tieto slová? Hnev, nelásku, ľahostajnosť, nedorozumenia, neodpustenie...? Čo ešte? Pán Boh chce, aby sme ho oslavovali bohoslužbou nielen v uzavretých priestoroch modlitební a kostolov, ale bohoslužbou všedného každodenného života. Pán Ježiš nepotrebuje naše dary, lebo On sám sa stal darom, dal sa pribiť na drevo kríža pre mňa i pre teba. On chce, aby sme žili v láske, pokoji a porozumení. Chce, aby naše srdce napĺňal milosrdný súcit, dobrotivosť, pokora a miernosť (Kol 3, 12). *„... nechaj svoj dar tam pred oltárom a odíď; najprv sa zmier so svojím bratom...“* Koľko ľudí by zostalo v priestoroch modlitební a kostolov, ak by sme chceli urobiť zadosť tejto výzve Pána Ježiša a ponáhľali by sme sa najprv urovnať vzťahy a zmieriť sa?
Aj naše vzájomné vzťahy sú dar chvály a oslavy nášmu nebeskému Otcovi.

Elena Pribulová

S Ježíšem v kuchyni...

(Recept třetí)

Moje kuchyň na mě čeká i dnes. Zase je třeba něco uvařit. Dnes to bude velmi rychlé, brambory a vajíčko jako řízek. Že jste o tom nikdy neslyšeli? To nevadí, já jsem se to také naučila v průběhu naší služby v Západních Čechách. Jak se to dělá? Překvapím vás, jak je to jednoduché a přitom to chutná zase jinak. Bydleli jsme v kazatelském domě se zahradou a mohli si tam pěstovat, co bylo potřeba. Zem tam byla dobrá a překvapilo nás, co všechno nám vyrostlo. Také jsme tam mohli mít slepičky. Bylo to dobré, že jsme měli také svoje vajíčka.
Tak abychom se dostali k vaření, – jednoduše se na pánvičku s malinko omastkem dala lžička strouhanky a na ni se rozkleplo vajíčko. Trochu posolilo a znovu posypalo strouhankou. Po usmažení se jenom otočilo a upeklo z druhé strany. Je to velmi rychlé, a když zrovna nemáte nic od masa, tak to vypadá docela zajímavě a je to zase něco jiného. K tomu stačí nějaký salát, nebo špenát a je oběd. Myslím, že by to chutnalo i návštěvě. Jsme po obědě a někdo dole zvoní. „Návštěva,“ volají děti. Kamarádka s dvěma malými holčičkami. Tak to zase bude u nás v kuchyni živo – samozřejmě, ne jenom tam. Ale i jejich maminka něco nese. Najednou bez nějakých příprav a práce jsou u nás na stole ještě teplé palačinky a tak hezky nazdobené. Na mě zbylo jen nachystat talířky a mohlo se jíst. Musela jsem o tom přemýšlet, jak moc se o nás náš Pán stará. **„Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho Království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6, 31–33).** Všechno připraví a použije si i nevěřící ženu k tomu, aby nám všem bylo dobře. Mnohokrát jsem jí vyprávěla o Božích cestách v našem životě, a jak předivně nás Bůh vedl a jistě povede i dál. Vždyť nebylo samozřejmostí se přestěhovat 380 km daleko od domova. Možná právě proto, abychom se mohly poznat a já jí mohla ukázat na Pána Ježíše i do jejího života.

Dana Jersáková

Je těžké přijmout pokárání

„Nedej, aby se mé srdce přiklonilo ke zlu“ (Ž 141, 4).
Když jsem se před několika lety učil lyžovat, pustil jsem se za synem po svahu dolů. Svah se mi jevil jako mírný, ale když jsem syna pozoroval, všiml jsem si, že přejel na prudší úsek kopce. Velkou rychlostí jsem se za ním pustil a samozřejmě jsem spadl. Žalm 141 ukazuje, jak lehce se můžeme ocitnout na šikmé ploše hříchu. Modlitba je jedním ze způsobů, jak si dát pozor: „Nedej, aby se mé srdce přiklonilo ke zlu“ (Ž 141, 4). Tato prosba je téměř totožná s modlitbou našeho Pána: „Neuveď mě/nás v pokušení, ale zbav mě/nás od zlého“ (Mt 6, 13).
Pán Bůh slyší a odpovídá na tvou modlitbu. V Žalmu také čteme o činiteli milosti – věrném příteli: „Spravedlivý ať mě třeba bije, pokládám to za milosrdenství. Ať mě trestá, je to pro mou hlavu olej. Má hlava to neodmítne“ (Ž 141, 5).
Pokušení jsou zákeřná.
Ne vždy jsme si vědomi toho, že se ubíráme nesprávným směrem. Skutečný přítel dokáže být objektivní. Jsou to dobře míněné údery milujícího (Př 27, 6).
Je těžké přijmout pokárání, ale pokud vnímáme rány jako laskavost, mohou se stát pomazáním, které nás vrátí na cestu poslušnosti.

Zdroj: Čtení na každý den

Konferencia sestier 1. 5. 2021 v Košiciach

Konferencia sa uskutoční cez pripojenie sa online na webovú stránku...

Milé sestry, dovoľujem si Vás upozorniť na Konferenciu sestier, ktorá sa uskutoční dňa 1. mája 2021 v Košiciach.
Téma konferencie je ***„Jedno potrebné“ v 21. storočí.***
Vzhľadom na súčasnú pandemickú situáciu konferencia nebude prebiehať prezenčne, ale bude sa vysielať online, takže Vás všetky na ňu srdečne pozývam. Bližšie informácie o programe a spôsobe pripojenia sa na webovú stránku budú uverejnené na webových stránkach BJB v Čechách a na Slovensku.

Za výbor sestier, Ľudmila Sýkorová, predsedníčka OS na Slovensku

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Číslo 06 2021 – Vyzleč rúhanie sa - obleč si *pokoru* (Pr 3, 34, Ž 10, 3 a 17, Ef 4, 31 – 32) Uzávierka 5. 3. 2021
Číslo 07-8 2021 – Vyzleč si nenávistné reči - obleč si *dobrotivosť* (Pr 17, 27, Ef 4, 29 a 32a) Uzávierka 5. 4. 2021
Číslo 09 2021 – Vyzleč hodovanie a opilstvo - obleč si *opasok pravdy a pancier spravodlivosti* Uzávierka 5. 5. 2021

Recenzia

Gary Chapman: **HNEV**, Bratislava: Porta libri 2020

„Možno ste už počuli o organizácii MADD (Mothers Against Drunk Drivers – Matky proti opitým vodičom). Dokážete odhadnúť dôvod jej vzniku? Ponúkam vám svoju domnienku: zrodila sa z hnevu matiek, ktorých dcéry a synov zabili opití vodiči. Keď títo vodiči stáli pred súdom, dostali len napomenutie, maximálne malú pokutu a na ďalší deň sa mohli vrátiť späť na cesty. Tieto matky si povedali: „To nie je správne!" Zakladateľka organizácie Candy Lightnerová utrpela hrozný šok, keď opitý vodič zrazil jej trinásťročnú dcéru. Neskôr sa jej šok a zármutok zmenili na prudký hnev, keď kalifornský sudca tomuto mužovi, opakovane súdenému za jazdu pod vplyvom alkoholu, udelil iba mierny trest. Candy spolu s ďalšími rozhorčenými matkami založila organizáciu MADD. Nespravodlivosť, ktorej boli tieto matky svedkami, vyprovokovala ich hnev a ten ich viedol k založeniu celoštátnej organizácie. Tá sa neskôr rozrástla na vyše 400 pobočiek. Ich prvotnou stratégiou bolo zúčastňovať sa na súdnych pojednávaniach s vodičmi obvinenými „z vedenia vozidla pod vplyvom alkoholu". Uprene hľadeli do očí sudcom, právnikom aj samotným vodičom. Ich prítomnosť sudcov viedla k tomu, aby si dôkladnejšie premysleli, či súdenému vodičovi vrátia vodičské oprávnenie. Matky tiež vyvíjali tlak na zákonodarcov, aby prijali prísnejšie zákony postihujúce jazdu pod vplyvom alkoholu. A naozaj, za posledných pár rokov sa tresty za tento priestupok sprísnili a odobratých bolo viac vodičských oprávnení než kedykoľvek doposiaľ. To všetko sa stalo vďaka hnevu niekoľkých matiek."

Podobne hnev a rozhorčenie ľudí, ktorí neboli spokojní so stavom spoločnosti, viedol k zrušeniu otroctva. Podľa G. Chapmana je takýto hnev v súlade s Božími túžbami. Ilustruje to na verši z Izaiáša 58, 6 – 7: *„Uvoľňovať nespravodlivo nasadené putá, rozlámať jarmo otroctva, prepustiť utláčaných na slobodu a rozbiť každé jarmo, lámať svoj chlieb hladujúcemu, zaviesť do domu biednych tulákov. Preto, keď uvidíš nahého, zaodej ho a pred svojím príbuzenstvom sa neskrývaj."*

Vedeli ste o tom, že hnev vychádza z dvoch aspektov Božej prirodzenosti?

Že slovo hnev nachádzame v Starej zmluve 455-krát a z toho na 375 miestach sa hovorí o Božom hneve? Viete o tom, že hnev nie je zlý? Ani hriešny? Ani nie je súčasťou našej padlej prirodzenosti a to, že sa hneváme, neznamená, že v našom živote pôsobí diabol? Autor vás v trinástich kapitolách prevedie hnevom, vysvetlí, odkiaľ sa berie, kedy je prospešný alebo pomýlený, ako je to s odpustením, ako sa naučiť hnev zvládať a podobne.

Výborná kniha. Pomôže vám dostať sa hlbšie k sebe, k tomu, kto ste, ako prežívate hnev. Mám rada knižky, ktoré vedú človeka k slobode, do ktorej nás volá Boh.

Vrelo odporúčam.

Ráchel Orvošová

2 % pre výstavbu Zariadenia pre seniorov v Bernolákove

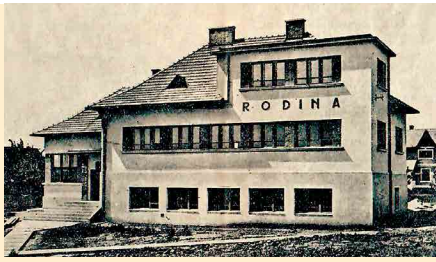

Chceme veľmi pekne poďakovať všetkým, ktorí minulý rok poukázali 2 % zo svojich daní alebo akýmkoľvek iným spôsobom podporili projekt výstavby Zariadenia pre seniorov.

V novembri roku 2020 bola založená organizácia RODINA, účelové zariadenie BJB v SR, ktorá bude pokračovať v doterajšej práci Diakonického združenia RODINA. Jej cieľom je vybudovať a prevádzkovať zariadenie, ktoré bude poskytovať sociálne služby seniorom v zmysle zákona o sociálnych službách a v duchu kresťanskej služby núdznym. RODINA nadväzuje na diakonickú prácu brata Strapoňa, ktorý v roku 1920 založil v Čeklísi (dnešné Bernolákovo) spolok Rodina a vybudoval tu sirotinec (foto). Aj tento rok môžete podporiť náš projekt poukázaním 2 % z Vašich daní pre Diakonické združenie RODINA. Všetky takto získané prostriedky sa použijú na projekt Zariadenia pre seniorov. Údaje potrebné na vyplnenie tlačiva, ktoré nájdete na stránke: **www.dvepercenta.sk**

Obchodné meno:
Diakonické združenie RODINA
Adresa: **Poštová 57**
900 27 Bernolákovo
IČO: **30842956,** Právna forma: **Občianske združenie**

Projekt môžete podporiť aj priamym príspevkom na účet Rady BJB v SR: IBAN: SK52 0200 0000 0011 2149 8655 (VÚB) a uviesť variabilný symbol: 26. **Ďakujeme!**

Lea Miklošová,
riaditeľka ú.z. RODINA

ALIYAH

Návrat Židov do Izraela

Napriek pandémii koronavírusu sa v roku 2020 do Izraela presťahovalo viac ako 20 000 ľudí zo 70-tich krajín, oznámila v pondelok 28. 12. 2020 Židovská agentúra pre Izrael (JAFI).

„Nevedeli sme, ako sa tento rok dostanú Židia z celého sveta do Izraela," uviedol predseda JAFI Isaac Herzog.

„Bez letov a napriek zatvoreniu hraníc sa predsa stala úžasná vec: Počas koronavírusovej pandémie sa do Izraela v roku 2020 vrátilo 20 000 Židov (*Aliyu*). Nie je nič vzrušujúcejšie ako vidieť tieto úžasné deti, ktoré sa tento rok prisťahovali. ...a popriať im, ako aj všetkým ich priateľom, aby sme rýchlo prešli pandémiou," dodal Herzog.

„Dúfame, že rok 2021 bude lepším rokom, a prajeme úspech všetkým týmto úžasným prisťahovalcom."

Čísla JAFI ukazujú, že z krajín bývalého Sovietskeho zväzu pricestovalo okolo 10 200 Židov; približne 3 120 zo západnej Európy (vrátane 2 220 z Francúzska – takmer rovnaký počet ako v roku 2019); asi 2 850 zo Severnej Ameriky (z toho 2 550 z USA a 300 z Kanady); asi 1 500 z Latinskej Ameriky; okolo 280 z Juhoafrickej republiky; a takmer 90 z Austrálie a Nového Zélandu.

Očakáva sa, že celkový počet *olimov* (nových imigrantov) z Etiópie v roku 2020 bude 1 200, z toho 650 prišlo v decembri v rámci Operácie „Zur Israel" a ďalších 300 olimov má prísť v posledný deň roka 2020.

Čísla *Aliyah* za tento rok sa zhodovali s prudkým nárastom počtu ľudí so záujmom o presťahovanie sa do Izraela.

Od začiatku roka prijala Židovská agentúra okolo 160 000 informácií o prisťahovalectve do Izraela a otvorila zhruba 41 000 nových spisov žiadostí Aliyah, vrátane 28 000 spisov zo západných krajín – čo je dvojnásobok počtu v roku 2019.

Podľa odhadov Židovskej agentúry môže Izrael v najbližších troch až piatich rokoch očakávať príliv asi 250 000 *olimov* do Izraela za predpokladu, že túto veľkú vlnu prisťahovalcov bude izraelská vláda postupne zahrňovať a implementovať do Vládneho programu Izraela.

J. M.

ENERGIA

Pavel Kondač

Bože môj, volám Ťa po noci, ráno.
Pred Tebou som iba skoro nič, áno,
ako to nehmotné mizivé neutríno,
preto sa utiekam pod Tvoje krídlo.

Ty držíš pokope večitý vesmír,
čokoľvek, čo sa len hýbe a žije.
Energiu si utvoril a ona ovláda
nesmierne priestory, vzdialené galaxie.

Tvoje raz Slovo zaznelo mocne
kedysi na prapočiatku sveta,
lebo Ty mohutným Slovom tvoríš.
Svetlo raz od Teba vyšlo a svieti,
nepozná prekážky, preletí svety.

Ty si ten mohutný Hýbateľ,
z Teba to pramení, trvá a pôsobí
od vekov na večné veky.

*

Kto som ja, ó Bože, oproti Tebe?
Vznášam sa chvíľočku na vlnách žitia.
Môj duch len tuší, no nepochopí,
ako a kedy si vyvolal z ničoty
na bytie rozličné bytosti,
ožívil tisícorakú hmotu.

*

Plný som otázok. Študujem záhady,
jednu po druhej preberám,
s nemalou námahou bádam v nich,
až na to prichádzam: neviem nič,
vôbec nič...

Ty ma máš na dlani.
Tvoj Duch ma preniká ako roj neutrín.
Energia, si prvotná, nehmotná,
a predsa ovládaš biedneho človeka,
faunu i zelené rastliny na Zemi.
(Vari aj na iných vzdialených planétach.)

Hoci som pred Tebou mizivý prášok len,
predsa ma miluješ. Nechápem,

ale Ti ďakujem.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Milan Uhrin, Ján Kováčik, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Pavel Makovini, Daniel Plett, Danny Jones, Mirek Jersák. Foto: © kichigin19 / Adobe Stock a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.